

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) Author(s):	Møller, Otto M.
Titel Title:	<u>Enkefruens Kat og andre Humoresker.</u>
Udgivet år og sted Publication time and place:	Helsingør : Jens Møllers Forlag, 1896
Fysiske størrelse Physical extent:	186, [1] s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

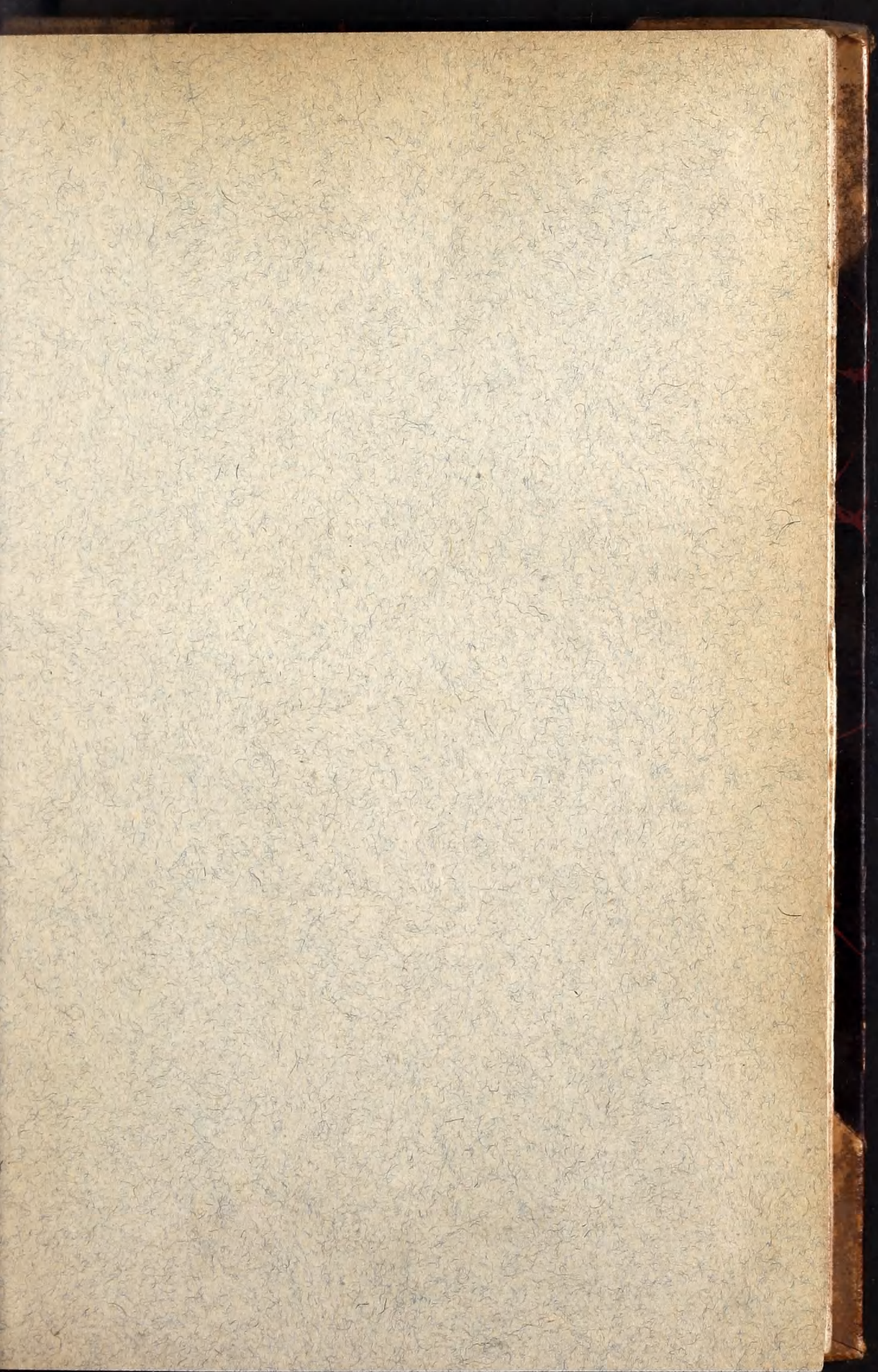
57. - 223.

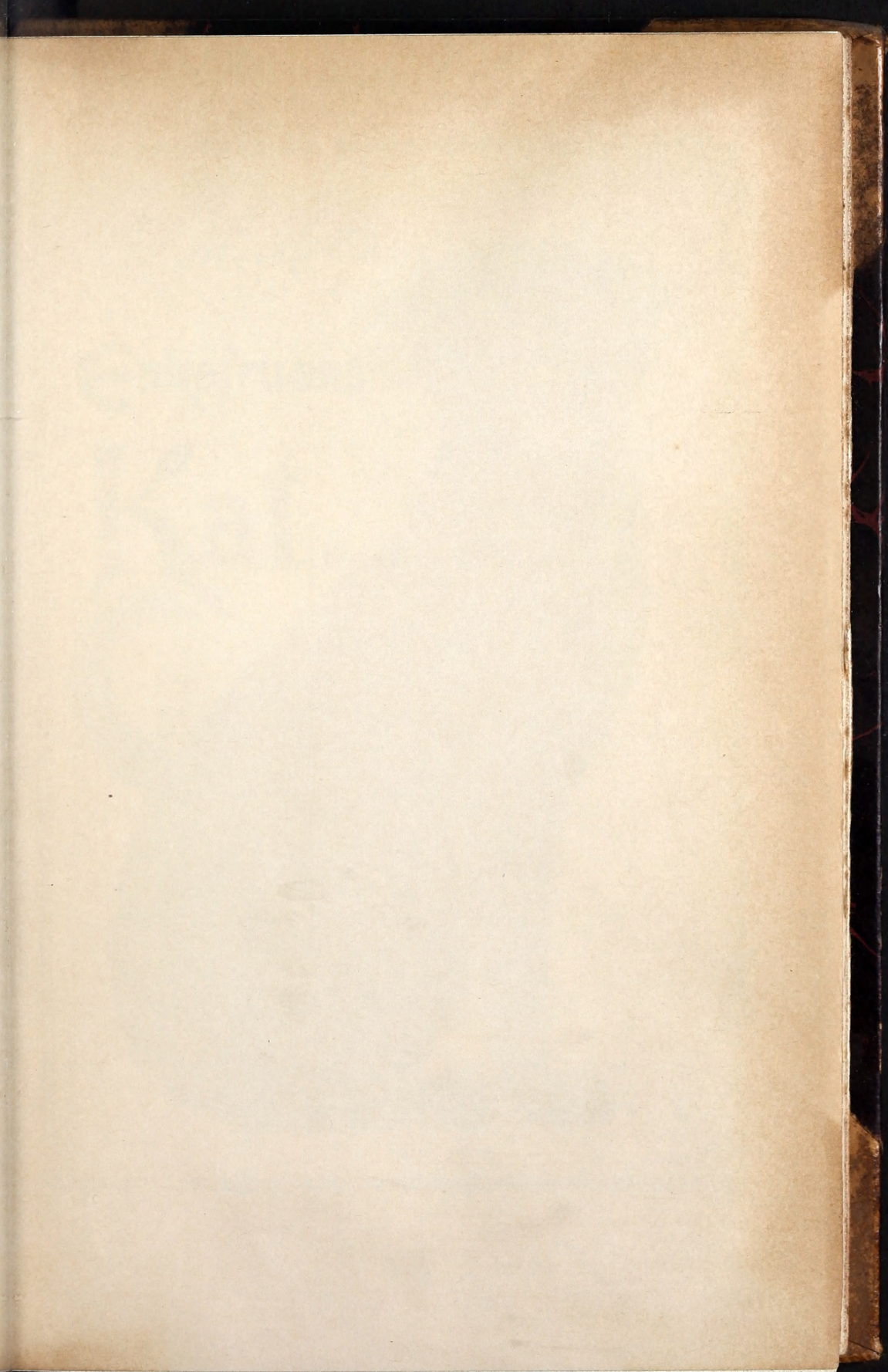
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130020877619

Otto M. Møller:

Enkefruens

Kat.

Enkefruens Kat
og andre Humoresker

Af samme Forfatter:

Nina. 1883.
Reformatoren fra Galilæa. 1884.
Forlovede Eksistenser. 1885.
Hun vil ikke gifte sig. 1886.
Fortællinger og Skitser. 1887.
Unge Ægtefolk. 1889.
Lys over Landet! 1892.
Sommergæster. 1895.
Guld og Ære. 1895.
Af Elskovs Naade. 1896.

Spansk Formlære. 1889.
30 Timer i Spansk. 1889.
Lærebog i Portugisisk. 1891.
Lærebog i tysk Handelskorrespondance. 1895.

Otto M. Møller

Enkefruens Kat

og

andre Humoresker

HELSINGØR
JENS MØLLERS FORLAG
1896

J. M. WELSCH'S BOGTRYKKERI

Enkefruens Kat

I.

Den Gang Oberst v. Jessen med sit femogtresindstyvende Aar fik sin Afsked fra den militære Tjeneste, købte han sig en to Etagers Villa ude paa Bülow'svej, hvor det var hans Agt at ville tilbringe Resten af sine Dage i den halvt landlige Ro og Ensomhed. der er et Særkende for denne Del af Hovedstaden.

Obersten var Militær ud til Fingerspidserne, Fra det Øjeblik af, da han i højsalig Frederik den sjettes Regeringstid umiddelbart efter sin Konfirmation var indtraadt i det kongelige Landkadetkorps, havde han for bestandig brudt med ethvert civilt Syn paa Livet og sagt alle umilitære Sædvaner et evigt Farvel.

Intet Menneske kunde være mere punktligt og pertentligt end han. Alt, hvad han foretog sig, skete efter Klokkeslet; det var blevet ham en Livsfornødenhed at staa op med Reveillen og gaa til Sengs med Retraiten. Aldrig vilde han have kunnet tilgive sig selv, hvis han nogensinde havde mødt med ubørstet Vaabenfrakke eller en nok saa ubetydelig Plet paa en af sine Knapper. At stille ubarberet for Fronten vilde han have betragtet som Helligbrøde.

Trods sin Alder havde han lige til sin sidste Tjenestedag formaaet at tiltvinge sig mere end ét beundrende Dameblik, naar han, rank som en Bambusstok og soigneret som et pillet Æg, med vajende Fjerbusk og mægtig kridhvid Knebelsbart, paa en prægtig brun, nystriglet Hest travede i Spidsen for Regimentet.

Intet i Verden var nogensinde gaaet ham forud for den kongelige Tjeneste, og streng mod sig selv havde han ogsaa fordret den absoluteste Pligtopfyldelse af sine Undergivne.

Gud naade den, der tillod sig den mindste Udskejelse fra Reglementet: Oberst v. Jessen skulde nok snart være hos ham. Naar det gjaldt om at lade et Uvejr bryde løs over en Synders Hoved, overtraffes han ikke af nogen-somhelst Under- eller Overofficer i den ganske kongelig danske Armé. Det Blik, han allerede paa Forhaand kunde sende Overtræderen, vilde have været mere end tilstrækkeligt til at tæmme ti af de værste Løver, nogen kunde opdrive i hele Sahara, og den Tordentale, der fulgte efter, kunde nok hamle op med en jævn sydlandsk Cyklon. At Obersten af den Grund havde været vel saa meget frygtet som elsket, vil ikke forundre nogen.

Ikke desto mindre vilde det være uretfærdigt at mene, at hans Hjærte derfor var blottet for blidere Følelser. Tværtimod. I Fyrretyveaarsalderen havde v. Jessen maattet ligge under for en sén, men derfor ikke mindre ungdommelig Forelskelse i en betydelig yngre og meget smuk borgerlig Dame, og Resultatet var blevet et Ægteskab, i hvilket man lærte

Obersten (den Gang Kaptejnen) at kende fra en helt ny Side. Det vilde have været formasteligt at paastaa, at den barske Militær just kom under Tøflen; man maatte nøjes med i den ny Ægtemands Optræden i sit Hjem at sé et fornyet Bevis paa den Magt, kvindelig Ynde er i Stand til at udøve over nok saa hæftige og opfarende mandlige Naturer. Saa meget er imidlertid visst, at indenfor fire Vægge blev den unge Frues Indflydelse paa sin Mand lig Oljens paa oprørte Bølger, og overfor hende var han altid tam som et Lam. Paa den anden Side lader det sig ikke fuldkomment bevise, at den Anskuelse, enkelte er fremkommet med: at Obersten (Kaptejnen) tog Revanche ved at buldre saa meget mere løs i Tjenesten, var blottet for al Grund.

Ægteskabet blev imidlertid ikke af lang Varighed. Fru v. Jessen døde efter lidt over syv Aars Forløb af en ondartet Tyfus. Hun havde aldrig været legemlig stærk, og af de tre Sønner, hun skænkede sin Mand, døde de to i en meget tidlig Alder. Den tredje, der

syntes at have arvet Faderens kraftige Legeme, gjorde ham den Sorg trods alle Overtalelser ikke at ville vælge den militære Løbebane, og da han efter Moderen havde arvet ikke lidet af dennes Indflydelse paa Obersten, fik han sin Vilje. Han kom til at studere og det oven i Købet et brødløst Studium — som Faderen arrigt bemærkede — nemlig Kunst- og Kulturhistorie. Paa den anden Side var Obersten meget tilfreds med, at Sønnen, selv efter at have taget sin Magisterkonferens, ikke gav noget Tegn til at ville forlove sig og derfor fremdeles blev boende hos Faderen. Tidlige Forlovelser var efter Oberstens Anskuelse en Uting; en Mand burde ikke tænke paa at gifte sig, før han havde lagt de tredive Aar et Stykke bag sig. Saaledes havde han selv baaret sig ad, og derfor var dette det ene rigtige.

II.

Nu var Obersten som meddelt, efter at have sagt den aktive Tjeneste et vemodigt Farvel, sammen med Sønnen flyttet ud paa Bülowvej.

I Begyndelsen havde han Vanskelighed ved at finde sig tilrette med sin ny Levevis. Det civile Tøj vilde ikke sidde rigtig paa Kroppen (Obersten havde tidligere gaaet i Uniform fra Morgen til Aften), og i de lange Dage, der forekom ham som en kæmpemæssig Orlov, kedede han sig lumsk. Han savnede at have nogen at buldre op med og anede ikke mere end en kasseret Haubitzer, hvad han skulde faa Tiden til at gaa med. At læse havde han aldrig brudt sig om, og med at

pusle i Haven blev han snart færdig. Tilsidst havnede han i Officersforeningen, — i den umilitære Industriforening faldt det ham intet Øjeblik ind at sætte en Fod —, og her slog han de langsommelige Dage ihjæl ved i Selskab med ligestillede gamle Kammerater at faa sig et Parti Skak eller en fornuftig Passiar om henfarne Tider. Efterhaanden vænnede han sig mere og mere til denne Tilværelse og fandt tilsidst saa meget Behag i Foreningslivet, at det endog kunde hænde, at Klokken blev ureglementeret mange, før den sidste Slurk Toddy blev drukket og den sidste Mat sat. Gik Obersten efter en saadan vel tilbragt Aften hjem i den stjerneklare Nat, ikke altid lige sikker paa Benene, kunde han undertiden gribe sig i at gøre Forsøg paa at fløjte Brudstykker af en eller anden lystig Marsch og mene, at Pensionistlivet dog ogsaa kunde have *sine* ret behagelige Sider.

Villaen bestod, som ovenfor antydet, af to Etager, og da Obersten aldeles ikke havde Brug for mere end den ene, besluttede han

at leje første Sal ud. En Enkefru Vilhelmi med Datter blev saaledes fra April Flyttedag Oberstens Lejere.

I den første Tid gik alt godt. De ny Beboere gav ikke deres Vært Anledning til Misfornøjelse af nogensomhelst Art. Det var rolige og stille Mennesker, der førte et meget tilbagetrukkent Liv, og kun i Ny og Næ saa man et Glimt af Moder og Datter, naar de gik eller kom. Selv Oberstens Husholderske, der var en saare menneskefjendsk Natur, maatte indrømme, at det var overordentlig respektable Folk.

Da hændte det atter, at Obersten en Aften hen i Maj kom noget senere hjem fra Foreningen end sædvanlig. En Smule famlende og lystig fløjtende fik han lukket Havelaagen op og skulde just styre lige løs paa Hoveddøren, da en Fløjtetone med ét døde hen paa hans Læber, og han blev staaende som spigret fast til Havegangen.

Lignede det ikke en Kat, den sorte Skikkelse, der laa sammenkrøbet paa Stentrappen?

Vi bliver nødt til her at indskyde en lille Bemærkning, der kommer til at blotte Oberst v. Jessens svageste Punkt. Den bør ingenlunde optages i den Formening, at det skulde være vor Hensigt at ville nedsætte Obersten i Alménhedens Øjne — tværtimod. Intet i denne Verden er fuldkomment; selv den straalende Sol har sine Pletter, naar man gaar den efter i Sømmene, og der gives ikke det kvindefødte Menneske, der ikke sidder inde med en eller anden lille uskyldig Skavank. Obersten havde ogsaa sin: *han nærede en aldeles uovervindelig Rædsel for Katte.*

Oberst v. Jessen havde deltaget i begge Felttog, og den, der havde set ham modig trodse den tætteste Kugleregn, vilde ikke vove at kalde ham fej. Andre heller ikke. En Kanonkugle, en eksploderende Granat regnede han ikke for mere end et haardkogt Æg, og en Bajonet lo han kun ad. Men en Kat kunde han ikke staa for. Hvorledes dette egentlig hang sammen, kunde han ikke selv ret forklare — efter hans Mening maatte hans

Moder engang, da hun bar ham under sit Hjærte, være bleven forskrækket for et saadant Dyr — nok er det: om nogen havde budt ham Overkommandoen over samtlige evropæiske Hære, havde han ikke vovet at overskride en Dørtærskel, foran hvilken en Kat havde lagt sig til Ro.

Skønt Alverden kendte hans Svaghed, troede han den indhyllet i den dybeste Hemmeligheds Mørke; i hvert Fald gjorde han sig al tænkelig Umage for at skjule den. Derfor faldt det ham ikke ind at gaa bag om Huset og banke Husholdersken op for at komme ind ad Køkkendøren, thi hvad Grund skulde han kunne finde paa til at vælge denne usædvanlige Vej? Opfindsomhed var i det hele taget ikke Oberstens Sag. Saa hellere vente, til Katten af sig selv gik sin Vej.

Men var det nu virkelig ogsaa en Kat? Tog han ikke fejl?

Langsomt, med al tilbørlig Forsigtighed listede han sig nærmere paa Taaspidserne. Maaske var det kun en Hund. Nu var han

saa nær, som han paa nogen Maade turde komme, men det vilde stadig ikke lykkes ham at udfinde, hvad det var for en Skabning, han havde for sig.

Han udstødte en sagte gurglende Lyd af lutter Spænding.

I det samme løstes en lang, sort, slangelignende Genstand ud fra den mørke Masse, slog et Par Gange mod Stentrappen og forsvandt igen. Det var fuldkommen tilstrækkeligt. Ingen Hundehale i hele Verden saa' saaledes ud. Det var ikke nogen Tvivl underkastet, at det virkelig var en Kat, der havde blokeret Indgangen til Villaen.

Hurtig som Tanken gjorde Obersten omkring og styrtede ud paa Vejen, først rolig, da han havde smækket Laagen i efter sig.

»Fordømte Bæstie!« mumlede han mellem Tænderne og skulede mismodig til de mørke Vinduer, indenfor hvilke hans gode Seng forgæves ventede paa ham. Saa tog han en kraftig Beslutning og vendte paany sine Skridt ad gamle Kongevej til, hvor den sidste Spor-

vogn nys havde sat ham af, og kun en enkelt Fodgængers Trin gav Lyd.

Obersten havde flere Gange i sit Liv lidt under sin Frygt for Katte, men det havde dog været ham en Trøst, at han delte denne sin Idiosynkrasi med adskillige Medmennesker. Selv Napoleon den store skulde have haft en Rem af Huden. Julius Cæsar løb, efter hvad en Historiker engang havde fortalt Obersten, langt bort, naar han saa' en Rotte, og Hannibal skulde ikke have befundet sig godt i Selskab med en Edderkop. Alle store Mænd havde deres smaa Svagheder; Oberst v. Jessen havde da ogsaa sin. Men forbandet uheldigt var det unægtelig, særlig den Aften, hvor han nætop saa gjerne vilde have været i Seng, da han følte sig en Smule medtagen efter tre Glas Toddy.

Efter en halv Times Forløb, i hvilket Tidsrum Obersten havde gjort en Runde helt ned til Vesterbros Torv, forsøgte han endelig sin Lykke. Det var for mørkt til, at han ude fra Vejen kunde skælne noget inde i

Haven, og med bankende Hjærte listede han sig derfor ind ad Laagen, anspændende Syn og Hørelse til det yderste. Han kom imidlertid ikke længere end Halvvejen hen til Gadedøren: Katten laa der endnu.

Gnistrende af Forbitrelse gjorde han paany omkring og begav sig saa atter paa en lille Udflugt, denne Gang ud til Aluminias Fabriker og Fasanvejen.

Hvor havde dog den fordømte Kat fundet paa at lægge sig nætop foran *hans* Dør!

Endnu to Gange forsøgte Obersten at trænge ind i sit eget Hus, men stadig med samme negative Resultat. Katten holdt ud, som om den blev betalt for det. Da Obersten under det fjerde Forsøg trode at skimte dens Øjne lynende i Mørket, var det fuldstændig ude med hans Mod og Udholdenhed. Bandende som en Sergent begav han sig paa Vej til Byen for at søge Nattely paa et Hotel.

III.

Da Oberst v. Jessen næste Dags Formiddag kom hjem (Katten var naturligvis længst forsvunden), følte han sig ikke rigtig vel tilmode. Det forekom ham, at baade Sønnen og Husholdersken betragtede ham med mærkelige Blikke. Trode de maaské, han havde været paa Svir om Natten? Jo, han takkede — en nydelig Svir! Han vilde ønske Kattens Ejerman en lignende!

Skønt han var i alt andet end straalende Humør, gjorde han sig Umage for at lade elskværdig og uanfægtet; det maatte frem for alt ikke faa Udseende af, at han var gnaven paa Grund af Tømmermænd. At man var saa diskret ikke at spørge ham om, hvor han havde været henne om Natten, takkede

han sin Skaber for, thi han havde ikke ringeste Begreb om, hvad han i saa Fald skulde have svaret.

Dagen gik da saa nogenlunde. Obersten spejdede hemmeligt ind i de tilgrænsende Haver, om han ikke skulde kunne opdage, hvorfra Katten skrev sig, thi i saa Fald vilde han tillade sig at rette en indtrængende Opfordring til vedkommende Ejer om at holde sine Dyr paa egen Grund. Men forgæves, der var ikke Spor af nogen Kat at se. Nu, saa meget desto bedre! Bæstet hørte da formodenligt til i en fjærnere Villa, og han behøvede ikke at frygte dens Besøg til Hverdagsbrug.

Hvem der imidlertid atter laa paa Trappen, da Obersten — en Smule sént — kom hjem næste Aften, var — Katten.

Atter gjorde Obersten en omgaaende Bevægelse, atter foretog han forskellige Udflugter — denne Gang bl. a. ned til Ladegaardsaalen — men forgæves. Katten sov ufortrødent paa sin Post. Da en enlig Hund, Obersten mødte nede paa Ørstedesvej, uagtet

alle Overtalelsesforsøg ikke vilde lade sig bevæge til at følge hjem med ham for at blive pudset paa den slumrende Fjende, opgav han ogsaa denne Aften Ævret og tog ind paa Hotellet.

Nederdrægtige Asen af en Kat!

Samme Skumlen ved Frokostbordet den følgende Dag — samme lave Mistanke fra Sønnens og Husholderskens Side! Det var til at miste Forstanden af.

Da Obersten ogsaa den tredje Aften kom hjem og atter traf Katten, opgav han indtil videre at gaa i Foreningen om Aftenen, selvfølgelig til største Forbavselse for Sønnen og Husholdersken, der ikke var i Stand til at forklare sig hans uregelmæssige Opførsel. De tav imidlertid stadig, og Obersten selv følte sig ingenlunde opfordret til at gøre dem klogere.

Sént om Aftenen, da Obersten efter Bordet i Mangel af bedre fik sig et Parti Skak med Sønnen, der i dette Spil var ham ganske underlegen og regelmæssig hver Gang

blev gjort mat, hørtes pludselig en langtrukken Mjauen, der syntes at komme ovenfra.

Obersten skulde lige til at fare op, men betvang sig.

Lyden gentoges.

»Hvad er det for en Lyd?« spurgte han med uskyldig, honningsød Mine; »jeg synes, det lyder som en«

Det løb ham koldt ned ad Ryggen, og han dristede sig ikke til at udtale Ordet »Kat«.

»Aa«, svarede Husholdersken, der just kom ind med Toddy, »det er visst Fru Vilhelms Kat.«

»Hvad for noget?« Obersten blev purpur-rød og skulde lige til at buldre op, men tog sig atter i det. »Holder *hun* Kat?« lagde han sagtmodig til.

»Ja, en dejlig kulsort Missekat«, svarede Husholdersken; »den hedder *Maren*«.

Hu ha! Obersten kunde ikke lade være at skutte sig og tog en saa dygtig Slurk af den hede Toddy, at han næsten brændte

Huden af Tungen. Han mumlede noget mellem Tænderne, der ikke lød som en Aftenbøn.

Husholdersken sendte Kandidaten et meget sigende Blik og forlod Stuen.

Den Aften forbavsede Obersten sin Søn mere end nogensinde ved at tabe tre Partier Skak i Træk.

Det Bæst af en Enkefrue, som holdt Kat! Men hun skulde faa noget andet at vide!

IV.

Næste Dag viste Obersten sig i sin Søns Værelse med et Ark stemplet Papir i Haanden. Den unge Jessen rejste sig forbavset fra sit Skrivebord, hvor Dynger af Bøger og Papirer laa spredte rundt om i vild Uorden; han var i Færd med at skrive en Doktordisputats om de germanske Folkeslags Kulturstandpunkt i det 9de Aarhundrede. Faderen plejede aldrig at forstyrre ham om Formiddagen, da det var den Tid, han arbejdede bedst.

»Oskar!« begyndte Obersten og rømmede sig, »gør mig den Tjeneste, saa snart du faar Tid, at gaa op til Fru Vilhelmi og lade hende underskrive denne Opsigelse.«

»Opsigelse?«

»Ja.«

»Skal hun flytte?«

»Ja.«

»Men hvorfor?«

»Fordi jeg har i Sinde at sige hende op.«

Det var ikke noget særlig oplysende Svar, men det lod ikke til, at Obersten var oplagt til at give nogen yderligere Forklaring. Han nøjedes med at lægge Opsigelsen paa Skrivebordet og lavede sig til at gaa.

Sønnen vidste ikke, hvad han skulde tænke. Endnu for et Par Dage siden havde Faderen udtalt sin Tilfredshed med sine Lejere. Stod denne Opsigelse maaské paa en eller anden Maade i Forbindelse med hans mildest talt noget mærkværdige Opførsel i de sidste Dage?

»Men hvad skal jeg sige, naar hun spørger om Grunden?«

»Har jeg ikke Lov til at sige hende op naarsomhelst uden at angive nogen Grund?«

»Jo, ganske visst men man plejer dog — —.«

»Jeg bryder mig ikke om, hvad *man plejer*«, svarede Obersten mærkværdig skarpt, »og desuden er jeg ikke vant til, at man kritiserer mine Ordre. Fru Vilhelmi skal flytte og dermed basta!«

Hvorefter Obersten drejede sig paa Hælen og gik. Det var ham aabenbart ubehageligt at fortsætte Diskussionen.

Cand. Jessen blev et Øjeblik staaende og betragtede tvivlraadig Opsigelsen. Hvad kunde der dog stikke under? Naa, til syvende og sidst kunde det være ham det samme; det var vel sagtens kun et af den Gamles sædvanlige Luner. Naar han om lidt havde læst det Kapitel tilende, han lige var begyndt paa, vilde han paatage sig en Viceværts Rolle og gaa op med Opsigelsen. Noget behageligt Hverv var det naturligvis ikke — men Herregud, det vilde jo snart være overstaaet. Om han blot kunde begribe, hvad Fru Vilhelmi havde gjort den Gamle! Man hørte eller saa' jo saa at sige aldrig noget til de Mennesker.

Da Oskar Jessen en god Times Tid senere ringede paa Enkefruens Dør, lukkede en ung Pige, som han formodede maatte være hendes Datter, op. Det var en nydelig, ganske blond ung Dame, næppe meget over de tyve, med et smukt, indtagende Smil — ikke synderlig høj, men heller ikke helt lille. Det faldt ham straks ind, at hun paafaldende mindede ham om et Billede af Veronese, han engang havde set i Dresden, og han kunde ikke andet end undre sig over, at han ikke tidligere havde lagt Mærke til hende, naar hun gik eller kom. Han syntes, at han aldrig havde set noget nydeligere, og blev ganske forvirret, da hun spørgende saa' paa ham og sagde:

»Mo'r er ikke hjemme, men maaské jeg kunde tage mod Besked?«

Om det saa havde været aldrig om det, vilde han ikke have været i Stand til at komme frem med sit Ærende i dette Øjeblik. Forlegen stammede han noget om, at det godt kunde vente; han vidste ikke mere end en Død under Jorden, hvad han skulde

finde paa at sige. Tilsidst røg det ham ud af Munden, at det bare var noget med Kakkelovnen.

»Med Kakkelovnen?« spurgte hun for-
bavset og samtidig lidt smilende ved Synet
af hans aabenbare Forlegenhed.

»Ja — den — — ryger visst«, fik han
frem.

»Ryger? — nej!« Hendes Forundring steg.
»Det er nætop en udmærket Kakkelovn. Og
desuden lægger vi jo ikke i mere.«

»N-e-j.« Det løb fuldkommen rundt for
ham. »Men vi trode, det vil sige, vi mente,
at maaské . . . for Kakkelovnen nede hos os
ryger sommetider, og saa kunde det jo være
— — det kunde maaské være noget ved Skor-
stenen«.

Han saa' hjælpeløst paa hende.

»Ja, hvis De vil se paa Kakkelovnen, saa
værsaagod«, svarede hun resolut og slog
Døren paa vid Gab.

Han traadte sønderknust ind i Stuen og
gav sig til at betragte Kakkelovnen, skønt

han ikke havde mere Forstand paa et sligt Inventar end paa en Pølsemaskine. For et Syns Skyld lukkede han Døren op, kiggede ind og følte lidt paa Risten med sand Kendermine.

»Hm!« Han betragtede Indretningen med et noget mistænksomt Blik. »Spjældet slutter vel godt?«

Han fingererede lidt ved det.

Den unge Dame vidste ikke af, at der var noget i Vejen med Spjældet.

»Hm!« Han tænkte nu blot paa at slippe vel afsted igen og kastede til Afsked et kort Blik om i Værelset som for af dettes Udseende at slutte noget om dets Beboere. Stuen var hyggeligt og smagfuldt møbleret; især tiltalte det ham, at der hang adskillige gode Kobberstik og Raderinger paa Væggene.

»Ja, saa er der visst ikke noget i Vejen«, mumlede han og søgte hen imod Døren.

»Nej, det er der visst ikke«, svarede den unge Pige. »Lejligheden er i det hele taget

rigtig rar. Mo'r og jeg er begge to saa glade, fordi vi er kommet til at bo her.«

Tak! tænkte han og fik nu overvættes travlt med at komme bort. Idet han skyndsomst trak sig tilbage, var han nær faldet over den sorte Mis, der var kommet ind ude fra og gav sig til at lugte til hans Støvler. Ved Synet af Katten fôr der en pludselig Tanke gennem hans Hjerne; han kendte fra gammel Tid Faderens Rædsel for disse Dyr. Det skulde da ikke være derfor . . . ?

Helt umuligt var det ikke.

Han bukkede til Farvel og bad Frøkenen undskylde Ulejligheden. Hun svarede med et Smil og aabnede Døren for ham. Et Øjeblik efter stod han ude paa Trappen og forbandede sin idiotiske Opførsel.

»Naa?« spurgte Obersten, da han kom ned.

»Fruen var ikke hjemme«, svarede han med kunstlet Ro.

»Ikke det? Jeg synes, du blev saa længe borte?«

»Saa? — Ja, det vil sige, de bad mig se et Øjeblik paa Kakkelovnen. Gud véd, om den ikke ryger?«

»Hvad er det for en Snak? De fyrer vel ikke i deroppe paa denne Aarstid? Og hvordan kunde Fruen for Resten bede dig se paa Kakkelovnen, naar hun ikke var hjemme?«

»Det var heller ikke Fruen.«

»Saa var det maaské — Katten?«

Obersten fnøs Ordet ud.

»Nej — det var . . .« Han følte, han blev rød. . . . »Frøkenen.«

»Naa saadan.« Obersten lagde ikke Mærke til hans Forlegenhed. »For Resten kan det jo være det samme med Kakkelovnen, naar de alligevel skal flytte.«

Oskar svarede ikke, men trak sig skyndsomst tilbage til sit Studereværelse.

Han tog atter fat paa Bogen, i Læsningen af hvilken han var bleven afbrudt. Det var en Afhandling om den tidlige Middelalders Ornamentik. Han var nu imidlertid engang bleven forstyrret, og det vilde ikke lykkes

ham at samle Tankerne som før. Det var dog i Grunden ogsaa en fordømt kedelig Historie med denne Opsigelse; dør skulde han nu gaa og agere Bussemand overfor Damerne, og saa kom det hele ham i Virkeligheden ikke ved. At Faderen ogsaa kunde komme paa den tossede Idé!

Han lagde Bogen fra sig, lænede sig tilbage i Stolen og lukkede Øjnene.

Hvor var hun dog smuk og indtagende! Hvem der var Kunstner og kunde faa Lov til at male hende! Det maatte blive et henrivende Billede. Aldrig, det var han fuldt enig med sig selv om, havde han set noget saa dejligt.

Og hun skulde flytte!

Han fôr op og maalte Værelset med lange Skridt. Det maatte ikke ské! Han maatte finde et Middel til at forpurre det. Men hvorledes? Faderen var uhørt stædig, det vidste han alt for godt; havde han først sat sig en Ting i Hovedet, var det næsten umuligt at faa ham bort fra den. Foreløbig gjaldt

det nærmest om at trække Sagen ud — kom Tid, kom vel ogsaa Raad.

Bare han var sikker paa, at det virkelig var Katten, der var Skyld i det hele!

Atter forsøgte han at fortsætte Læsningen, men følte sig stadig lige uoplagt. Bedst som han anstrængte sig for at finde Meningen i en Sætning, viste sig for hans Tanke et lille blond Hoved med skælmske Øjne, der saa' paa ham, som om de vilde sige: »Lad blot den dumme Studeren fare for i Dag; nu er du i vor Magt og skal ikke undgaa din Skæbne!« Saa smed han resolut Bogen og gav sig saare villig hen til Erindringen om, hvad han nys havde oplevet. Det ærgrede ham blot, at han havde opført sig saa latterligt; men det lovede han sig selv: næste Gang skulde det blive anderledes.

Der gled en Skygge forbi Vinduet, og da han hurtig saa' ud, opfangede han et Glimt af en lille fin Skikkelse, der i det samme smuttede ud ad Laagen. Med ét faldt det ham ind, at det var dejligt Foraarsvejr, og at

det vilde være velgørende at gaa sig en Tur. For saa hurtigt som muligt at iværksætte sin Beslutning greb han Frakke og Hat, og faa Minutter efter smækkede Laagen ogsaa i efter ham.

Ved Middagsbordet talte Obersten atter om Opsigelsen; han lod til at være overordentlig opsat paa at faa Sagen bragt i Orden. Sønnen tillod sig at oplyse ham om, at det under alle Omstændigheder ikke hastede; før Oktober Flyttedag kunde han i ethvert Tilfælde ikke faa Fruen bort, og Opsigelsesfristen varede lige til første Juli.

Men lige meget hjalp det. Fruen *skulde* nu engang siges op, og saa kunde det lige saa godt ske først som sidst. Næste Formiddag havde Oskar værs'go' at gaa op til Damerne og præsentere Opsigelsen. Naar Obersten havde sagt noget, stod det fast.

V.

Det hjalp ikke, at Oskar næste Dag lod, som om han havde glæmt Instruksen; Faderen mindede ham selv om, hvad han skulde gøre. Meget mod sin Vilje maatte han paa ny med det ulyksalige Dokument i Haanden begive sig op paa første Sal.

Nu stod han uden for Døren. Laasen og Haandtaget var pudset skinnende blankt. Tre Gange læste han Navnet paa Dørpladen. Han anede ikke, hvorledes han skulde gribe Sagen an. Hvad skulde han sige, naar Frøkenen eller maaské Fruen selv lukkede op? Vilde de ikke betragte det som utilgivelig Paa-trængenhed, hvis han nu atter i Dag gjorde sig et umuligt Ærende i Lejligheden? Thi

dèt stod fast: Opsigelsen vilde han ikke under nogen Omstændighed komme frem med. Han turde ikke ringe paa.

Og desuden, selv om han denne Gang kunde slippe nogenlunde helskindet fra Historien, vilde det kun være Galgenfrist. Fortalte han Faderen, at Fruen heller ikke den Dag var hjemme, vilde Resultatet blot blive, at han snarest mulig blev sendt op igen, og saa stod han der atter. Nej, her maatte findes paa et eller andet.

Men hvilket?

Med ét fik han en lys Idé. Saa hurtigt, Benene kunde bære ham, ilede han ned ad Trappen og fôr — tilsyneladende yderst forskrækket — ind i Stuen, hvor Obersten ventede paa Efterretning om den fuldførte Mission.

»Fa'r!« udbrød han; »du maa selv gaa derop!«

Obersten blev unaturlig rød i Ansigtet, og hans Knebelsbart gav sig til at sitre.

»Hvad behager?«

»Du maa ikke blive vred, men — jeg *tør* ikke.«

Oberstens Øjne begyndte at dreje sig rundt.

»Du *tør* ikke; hvad skal det sige?«

»Du maa ikke lé ad mig, Fa'r . . . jeg véd selv, at det er forfærdelig latterligt, og jeg vilde være meget ulykkelig, hvis det kom ud mellem Folk — alle vilde lé og pege Fingre ad mig. Du maa love mig ikke at sige det til et eneste Menneske, hører du!«

»Men hvad *er* det da?«

»Der sidder en Kat uden for Fruens Dør!«

»En Kat!?«

Obersten skiftede pludselig Ansigtssfarve og blev lige saa bleg, som han nylig havde været rød.

»Og jeg er saa urimelig angst for Katte!«
føjede Oskar til; »jeg véd ikke, hvorfra jeg har denne latterlige Frygt, men saa meget er visst, at havde jeg Valget mellem at springe ind i

Ilden eller imellem en Flok Katte, valgte jeg det første.«

»Hm!« Obersten saa' deltagende paa ham. »Hm! Saadan noget kan man ikke gøre for; jeg kender flere, med hvem det samme er Tilfældet. Selv Napoleon den store . . .«

»Vil du saa ikke hellere selv gaa op med Opsigelsen? Katten sidder der visst endnu!«

Obersten gjorde uvilkaarlig et langt Skridt tilbage.

»Jeg? . . . Hm, nej! — lad det saa hellere vente; der er jo Tid nok.«

Oskars Øjne lyste af Skadefryd.

»En Dag, naar Fruen gaar forbi, kan vi jo kalde hende ind.«

»Hvor vil du dog hen, Fa'r!« udbrød Oskar forskrækket; »det vilde da være altfor uhøfligt; en højtstaaende Militær som du kan da ikke optræde ukavallérmæssigt overfor en Dame — du, som ellers er den fuldendte Ridderlighed.«

»Hm!« Obersten smilede i Skægget;

Sønnens Udtalelse smigrede ham øjensynlig.
»Saa faar vi vente til en Dag, Katten ikke er der.«

»Det fordømte Bæst!« lagde han sagte til.

Oskar gik ind i sit eget Værelse, glad over at være sluppet for saa godt Køb. Obersten saa' medfølende efter ham; han havde aldrig tidligere anet, at Sønnen havde arvet hans Skavank.

»Ak ja, den Arvelighed spiller en langt større Rolle i Livet, end man til Hverdagsbrug tænker paa!« mumlede han eftertænksomt.

VI.

De følgende Dage løb yderst fredelig af. Foraaret havde for Alvor holdt sit Indtog i Landet. I Haverne rundt om stod Træer og Buske fuldkommen udsprungne, og Blomster tittede frem alle Vegne.

Oskar havde mod Sædvane faaet en højst overraskende Lyst til at gaa Formiddagsture. Næsten daglig kunde man se ham i Landbohøjskolens Have lige overfor, og mærkværdig hyppig havde han det Held tilfældig at møde Frøken Vilhelmi derovre. I Begyndelsen var de gaaet forbi hinanden med en formel Hilsen, men efterhaanden kom det til smaa Samtaler

mellem dem, og efter at Isen engang var brudt, fandt de tilsidst saa meget Behag i hinandens Selskab, at de i timevis kunde sidde sammen paa en afsides Bænk og passiare. Som efter stiltiende Overénskomst omtalte de ikke deres tilfældige Møder til noget Menneske.

Obersten havde paa sin Side ogsaa fundet nogen Afveksling i det daglige Livs Ensformighed nødvendig og var i den Anledning atter begyndt at søge ind i Foreningen. Den første Aften kom han meget tidlig hjem, men da der ingen Kat viste sig, vovede han efterhaanden for hver Dag at trække Tiden lidt længere ud. Katten syntes at være spurløst forsvunden, og Obersten trøstede sig i Stilhed med, at den var løbet bort eller maaské bidt ihjæl af Naboens Hund. I hvert Fald var der foreløbig ikke mere Tale om nogen Opsigelse. Obersten holdt ikke af yderligere at drøfte dette Spørgsmaal med sin Søn og maaské endnu en Gang blive opfordret af denne til selv at gaa op paa første Sal. Den Mulighed,

at Katten stadig sad deroppe, var jo ingenlunde udelukket.

Paa den Maade gik Tiden lige til Slutningen af Juni, men saa vilde Ulykken, at Obersten, da han en Aften kom sént hjem fra Foreningen, atter traf Katten siddende paa Trappen foran Gadedøren.

Den Ed, Oberst v. Jessen udstødte ved Synet af Dyret, kunde maale sig med de flinkeste, der nogensinde var kommet over hans Læber; al den gamle Harme over det ubelejlige Husdyr, Fru Vilhelmi tillod sig at holde, brød frem med fornyet Styrke, og han priste sig lykkelig over, at det endnu var Tid at sige hende op. Den gode Frue skulde sandelig nok faa at vide, med hvem hun havde at gøre; han, Obersten, lod sig ikke saadan uden videre spille paa Næsen.

Ude af sig selv af Raseri stod han en Stund i tilbørlig Afstand og betragtede Katten. Hvad skulde han gøre? Tilbringe Natten paa et Hotel som de foregaaende Gange, for næste Dag paany at udsætte sig for Sønnens og

Husholderskens mistænksomme Øjekast, havde han ikke Lyst til; langt hellere vilde han endnu denne ene Gang prøve, om Katten ikke af sig selv skulde finde paa at gaa sin Vej. Bæstet kunde da ikke blive ved at sidde paa den samme Plet lige til den lyse Morgen.

Vejret var indbydende nok til at tilbringe en Times Tid i det Fri. Det var en dejlig lys og lun Sommernat; ikke et Blad paa Træerne rørte sig. Fra de omliggende Haver bares Duft af duggvaadt Løv og blomstrende Syrener viden om. I Sydost tittede Maanen frem.

Obersten tog Plads i et lille Lysthus i Forhaven, hvorfra man havde Udsigt til Huset. I Stueetagen var alt mørkt. Dèr laa naturligvis Oskar paa sit grønne Øre og sov uden at ane, at hans gamle Fader sad udenfor og ikke kunde komme ind ad sin egen Gadedør. Naa Herregud, han kunde gærne sove; det vilde alligevel ingen Nytte være til at have ham her; det Skind var jo ligesaa bange for Katten som Obersten selv.

Men den gode Fru Vilhelmi kunde bare vente til den Dag i Morgen!

Hm! Obersten trak en Cigar frem for at faa Has paa Tiden. Det var ellers et dejligt Vejr, rigtig en Aften for to Elskende at spasere sammen i tætte Løvgange og stirre paa den sølverne Maane. Han blev ordentlig, trods sit Raseri, helt poetisk stemt. Skade, at Fru v. Jessen maatte saa tidlig afsted! Hun havde dog været en god Kone, om hun end havde haft sine svage Sider og f. Eks. aldrig kunnet taale Modsigelse uden at faa ondt! En Enkemands Tilværelse kunde mangan Gang være trist nok — skønt, det var ikke for det, Obersten havde ingen Grund til at klage. Naar blot den fordømte Kat ikke havde været der, vilde han kunne have haft det meget godt paa sine gamle Dage.

Obersten fortabte sig i Erindringer fra tidligere Tider; Eftervirkningerne af Toddyen i Forening med Cigaren dulmede hans nys saa oprørte Sind. Stille lukkede han Øjnene og lænede sig tilbage mod Lysthusets Tremmeværk.

Der kunde vel være gaaet en halv Times Tid, da han med ét fór op ved Lyden af Skridt paa Grusgangen. I det klare Maaneskin opdagede han to Skikkelser, der kom frem fra den Del af Haven, der laa bag Villaen. Det var en Dame og en Herre. Den sidste lignede paafaldende Oskar.

Obersten spærrede Øjne og Øren vidt op.

»Det er blevet altfor sént«, hørte han Damen sige; »Mo'r tror, jeg er i Seng for længe siden!«

Hvilket ogsaa vilde have været ganske passende, tænkte Obersten, hvem Blodet begyndte at stige til Hovedet.

»Blot endnu engang Haven rundt!« svarede Herren; »du siger ikke nej, naar jeg beder dig om det, vel?«

Det var ikke til at tage fejl af; det var virkelig Oskar.

Hm! tænkte Obersten; de siger oven i Købet du til hinanden. Gad egentlig nok vide, hvad det mon er for et Kvindemenneske!

Skikkelserne forsvandt atter bag Huset for ikke at vende tilbage før efter et godt Kvarters Forløb. Nu holdt han Armen om hendes Liv.

Obersten maatte gøre Vold paa sig selv for ikke at forraade sin Nærværelse.

»Endnu en Gang? — den sidste!« hviskede Oskar.

Hun lagde som Svar Hovedet mod hans Skulder.

Atter forsvandt Parret i Baghaven for først efter rum Tids Forløb at vise sig igen. Denne Gang styrede de lige hen mod Gadedøren.

Naa! tænkte Obersten, nu render han lige mod Katten. Det bliver en nydelig Historie! Men det kan han have godt af.

Idet Parret nærmede sig, rejste Katten sig og skød Ryggen højt i Vejret.

Han sér ingen Ting! observerede Obersten fra sit Skjul. Nu giver han naturligvis et frygteligt Vræl fra sig, naar han paa én Gang staar Ansigt til Ansigt med Bæstet!

Situationen interesserede i høj Grad Obersten, der spærrede begge Øjne paa vid Gab, men med ét blev han som ramt af et Slag. Bøjede Sønnen sig ikke ned og klappede Katten?

Nej, nu stod Verden ikke længere! Sandelig, Gang efter Gang lod han Haanden stryge hen ad Ryggen paa den kulsorte Djævel, der trippede som en Høne af lutter Fornøjelse og skød Halen lige lukt i Vejret! Og man hørte tydelig hans Stemme, der i den kærligste Tone af Verden hviskede: »lille Maren, lille Maren!«

Obersten havde en Fornemmelse af, at hans Ben blev stive under ham; han vidste ikke rigtig, om han turde tro sine egne Sanser. Først da Gadedøren havde lukket sig efter Parret samt Katten, der villig fulgte med, følte han Blodet vende tilbage i sine Aarer. Lidt efter tændtes der samtidig Lys i Stueetagen og paa første Sal, hvor den unge Dame endnu en Gang viste sig for at lukke Vinduet og rulle Gardinet ned.

Hm! tænkte Obersten. Det var altsaa Frøken Vilhelmi. Ja saa! De to kan bare vente! Vi kommer nok til at gribe Sagen an paa en helt ny Maade.

Dermed gik han langsomt hen mod Gadedøren, hvor Passagen nu var fri.

VII.

Næste Dag ved Frokosten var Fader og Søn begge usædvanlig tavse. Ingen af dem havde synderlig Appetit, skønt de bestræbte sig for at lade, som om de var overordentlig optagne af at spise. Obersten værdigede ikke sin Avis, som han plejede at nyde til Kaffen, et Blik. Hver især syntes at grunde paa Løsningen af et vanskeligt Problem.

Endelig rømmede Obersten sig.

»Hm! Maaské Hr. Kandidaten er saa venlig at gaa op med Opsigelsen til Fru Vilhelmi, naar vi rejser os? Det er paa høje Tid; i Morgen har vi den første.«

Det gav et Sæt i Oskar.

»Opsigelsen? Men Fa'r, du tænker da ikke mere paa at . . .?«

»Du mente, gæmt var glæmt?« spurgte Obersten en Smule skadefro, »men deri tager du ganske fejl. Har Fru Vilhelmi ikke skullet flytte før, saa skal hun komme til det nu. Og siden du med ét har aflagt din gamle Frygt for Katte, indser jeg ikke, der mere kan være noget til Hinder for, at du gaar op og præsenterer Opsigelsen.«

Oskar blev rød. Nu begyndte han at forstaa; han erindrede, at Obersten var kommet hjem umiddelbart efter, at han selv sammen med en viss anden Person var kommet ind fra Haven. Den Gamle maatte have set ham.

»Naa?« vedblev Obersten. »Det kunde forøvrigt interessere mig at høre, hvorledes du paa én Gang er kommet til at staa paa saa god Fod med Bæstet?«

Oskar vidste ikke, hvad han skulde svare.

»Aa, det var jo bare dumt af mig at være bange for saadan en Smule Dyr«, mumlede han.

»Hm!«

»Man skal bare lære at tage en Kat paa

den rigtige Maade, saa er der slet ikke noget at være bange for.«

Obersten saa' uskrømtet forbavset paa ham.

»Og det har du lært?«

»Ja.«

»Af Frøken Vilhelmi maaské?«

»Ja.«

Oskar saa' meget forlegen ud.

»Hvordan skal man da bære sig ad?« spurgte Obersten livlig.

»Aa, man skal bare«, Oskar anstrængte sig som en Vanvittig for at finde paa noget »jo, nu skal du høre: man skal bare tvinge sig, gaa frygtløst hen til Dyret og uden at tøve stryge den sagte med den flade Haand et Par Gange langs Ryggen. Naar saa Katten krummer Ryggen efter Haandens Bevægelser og helst tillige giver sig til at snurre ganske lidt, er den gjort fuldkommen uskadelig og kan hverken bide eller kradse, om den end nok saa gjerne vilde.«

Obersten spærrede Øjnene vidt op.

»En Art Hypnotisme?« spurgte han.

»Formodentlig«, svarede Oskar lettet og havde Møje med ikke at briste i Latter; »hvis du selv var bange for Katte . . .«

»Jeg?« fôr Obersten op; »hvor falder det dig ind?«

»Nej«, svarede Oskar, »det véd jeg nok, du ikke er; jeg siger bare, *hvis* du var det, skulde du blot se, hvor det vilde hjælpe. Fænomenet lader sig videnskabelig forklare.«

»Hm, ja saa?« Obersten smagte paa det; »du er ganske viss i din Sag?«

»Fuldkommen.«

»Saa forstaar jeg det hele. Man kan sige, hvad man vil: Videnskaben er alligevel en Magt i vore Dage.«

»En *stor* Magt«, understregede Sønnen.

»Men det var Opsigelsen, vi kom fra«, vedblev Obersten og tørte sig om Munden med Servietten.

»Kære Fa'r«, indskød Oskar; »før vi taler mere om den Ting, har jeg noget at sige dig.«

»Jeg vil intet høre, før Sagen er i Orden«, afbrød Obersten ham barsk. »Nu gaar du straks op med Opsigelsen!«

»Ja men Fa'r . . .«

»Intet »men«!«

»Jeg *maa* først sige dig, at jeg har forlov . . .«

»Brr! Ikke et Ord. Vil du gaa op med Opsigelsen eller ikke?«

»Ikke før du har hørt mig.«

»Du vil altsaa, jeg skal gaa selv? Godt. Du skal faa det, som du vil. Lade mig spille paa Næsen gør jeg ikke. Fru Vilhelmi *skal* flytte!«

Dermed rejste Obersten sig hastig og ilede med Stormskridt ud af Værelset.

»Jeg vil dog en Gang vise, hvem der er Herre i Huset!« udbrød han, idet han slog Døren i efter sig.

VIII.

Ogsaa oppe paa første Sal havde man nylig rejst sig fra Frokostbordet.

Man saa' let, at der maatte være foregaaet et eller andet mellem Moder og Datter. Den sidste havde røde Øjne, og Fru Vilhelmi syntes ogsaa at være bevæget. Desuagtet spillede der et Smil om begges Læber.

Med ét blev der ringet paa Entrédøren.

Frøkenen gjorde Mine til at ville lukke op, men Moderen kom hende i Forkøbet og gik ud.

Fru Vilhelmi forbavsede Obersten ikke lidet ved at modtage ham paa en usædvanlig hjærtelig Maade, hvilket han ingeniunde havde gjort Regning paa. Med største Forekommen-

hed bød hun ham ind i Dagligstuen, fra hvilken Frøkenen i Mellemtiden havde fjærnet sig, og nødte ham til at tage Plads i en magelig Lænestol, medens hun konverserede ham paa det livligste om det mageløse Sommervejr, saa at han ikke kunde faa et Ord indført.

Alt dette var ingenlunde Obersten tilpas. Han følte sig generet af denne overstrømmende Venlighed, der i høj Grad vilde gøre ham det besværligt at komme frem med sit egentlige Ærende. Tillige slog det ham, at Fru Vilhelmi i Grunden lignede hans afdøde Kone. Sæt, hun nu ogsaa lignede hende i det Indre og maaské fik ondt, naar han kom frem med Opsigelsen? Det vilde være en net Redelighed!

Da Obersten var kommet vel til Sæde, indtraadte der et Øjeblikks Pavse, under hvilken Fruen saa' forventningsfuld paa ham. Han havde imidlertid øjensynlig vanskeligt ved at faa begyndt, og efter at han et Par Gange havde fremstødt nogle Hm! uden at komme videre, besluttede den elskværdige Frue at komme ham til Hjælp.

»Jeg er naturligvis ikke uvidende om, hvad der forskaffer mig Æren af Oberstens Besøg«, begyndte hun smilende.

Det var som Pokker! havde Obersten nær buset ud.

»Og jeg kan ikke andet end udtrykke min Glæde derover«, tilføjede hun.

Obersten sad som himmelfalden.

»Sagen har naturligvis sine overordentlig alvorlige Sider.«

Obersten nikkede.

»Men jeg antager dog ikke, nogen af os behøver nære Betænkeligheder.«

Obersten tilkendegav ivrigt sit Bifald.

»De er jo begge i den Alder, da man plejer at vide, hvad man gør.«

Obersten saa' forbløffet paa hende.

»Og ingen af os har moralsk Ret til at modsætte sig.«

Obersten smilede erkendtlig over Fruens Imødekommenhed.

»Efter mine Begreber er der intet at vente efter.«

Nej, det mente Obersten ogsaa.

»Jeg har aldrig yndet lange Forlovelser.«

Obersten fór op i Sædet; det var ham umuligt at begribe, hvor Fruen vilde hen.

»Og jeg er forvisset om, at vi begge vil føle os vel ved det ny Forhold, der kommer til at bestaa mellem os.«

Nu blev det først rigtig galt; Obersten forstod ikke et Muk.

»Vi vil da betragte Sagen som afgjort.«

Fruen rakte Haanden ud mod Obersten, der tøvende tog imod den.

»Og haabe . . .«

I dette Øjeblik knirkede Døren, der var bleven staaende paa Klem, og en kulsort, langagtig Skikkelse viste sig paa Tærskelen; Halen stod ret i Vejret. Det var »Maren«. At fare op og gøre Mine til at ville springe ud ad Vinduet var et Øjeblik's Sag for Obersten.

Nu kom Dyret helt ind i Stuen, og som ledet af et skadefro Instinkt tog det næst Vejden lige hen mod Obersten, der blev staaende som en Støtte, lamslaaet af Skræk. I næste

Sekund var Katten sprunget op i Lænestolen, fra hvilken Obersten nys var røget op, og betragtede ham forskende med spillende grønne Øjne, som om den kunde have Lyst til at smage paa ham.

»Obersten holder maaské ikke af Katte?« spurgte Fruen deltagende.

Den Tiltalte var nær ved at kvæles.

»Jo . . . jeg . . . holder nætop *overordentlig* meget af Katte«, fik han fremstønnet.

Den gamle Kriger mindedes ikke tidligere at have befundet sig i en mere fortvivlet Situation. At styrte ud ad Døren vilde ganske visst have været saare let for ham, men med det samme vilde han have givet sig til Pris for Alverdens Latter. Saa hellere — — forsøge det Middel, Sønnen for lidt siden havde talt om.

Skælvende udstrakte Obersten Haanden, medens Sveden i klare Perler traadte frem paa hans Pande. Idet han rørte ved Dyret, havde han en Følelse af, at Vejret vilde gaa fra ham, omtrent lig den, man kan faa, naar

man første Gang om Foraaret springer i Søen for at tage et Bad, men takket være hans store Karakterstyrke lykkedes det ham at beherske sig, og rystende over hele Kroppen lod han den flade Haand glide lempelig langs »Maren«s Ryg.

Eksperimentet syntes virkelig at skulle lykkes over al Forventning. Katten lavede øjeblikkelig krum Ryg og gav sig til at udstøde en snurrende Lyd, der imponerede Obersten ikke lidet. Umiddelbart derefter drejede den sig et Par Gange rundt, lagde sig i Stolen, sammenrullet som et Nøgle, og lod herefter til ikke at tage den fjærreste Notits af Omgivelserne.

Nu er den hypnotiseret! tænkte Obersten, og idet han med Selvfølelse rettede sig i Vejret, fortsatte han til Fruen:

»Jeg holder ganske overordentlig meget af Katte!«

Fru Vilhelmi glædede sig over at høre det og fandt Lejligheden passende til at udbrede sig om alle »Maren«s fortræffelige

Egenskaber. Man kunde ikke tænke sig noget mere fromt og kærligt Dyr; hun havde haft den fra Killing og vilde ikke for alt i Verden skille sig af med den.

Obersten skelede mistroisk hen til Katten, men da den fremdeles ikke gjorde Mine til at røre sig, følte han sig nogenlunde beroliget. Langsomt stak han Haanden ned i sin Brystlomme for at trække det skæbnesvangre Dokument frem; nu maatte det briste eller bære.

Før han kunde udføre sit Forehavende, tog Fruen imidlertid atter Ordet:

»Obersten gør os nok den Fornøjelse at spise til Middag hos os i Dag, ikke sandt?«

Oberstens Mund gled langsomt op og blev staaende paa Klem. Haanden, der søgte efter Dokumentet, faldt slapt ned.

»Hvadbe . . . ?«

Han kunde af lutter Forbavselse ikke faa mere frem.

»Nu skal jeg kalde paa min Datter«, lagde Fruen hurtig til. »Elise!« raabte hun i det samme ind ad Døren til den anden Stue;

»kom og hils paa din tilkommende Svigerfader!«

Ved dette sidste Ord sank Obersten sammen. Nu forstod han først det hele! Han var slaaet — overlistet. Der var ikke levnet ham nogen Udvej til at trække sig tilbage. Fru Vilhelmi lignede ikke for intet hans afdøde Kone!

Døren gik op, og Frøken Vilhelmi kom ind. Med undseligt bøjet Hoved gik hun hen til Obersten og bød ham sin Pande til Kys.

Obersten skævede atter hen til Katten; den laa stadig, som om den var afsjælet. Naa Herregud, Midlet var altsaa probat og kunde selvfølgelig ogsaa benyttes for Fremtiden. Og desuden: sket var sket; han kunde lige saa godt springe som krybe i det.

Og han trykkede et faderligt Kys paa den unge Piges Pande.

Pokker til Dreng! tænkte han ved sig selv; man kan just ikke beskyldte ham for at have nogen daarlig Smag!

IX.

Om Efteraaret, umiddelbart efter at Oskar havde taget Doktorgraden, blev det unge Par gift, og efter Oberstens bestemte Ønske blev de boende i Villaen, hvor en nydelig Lejlighed var bleven indrettet til dem.

Ved Hjælp af Hypnosen ordnedes alle Forhold paa det bedste. Naar Obersten nu en enkelt Gang kom lidt sent hjem fra Foreningen — hvilken han iøvrigt paa langt nær ikke besøgte saa flittig som før, eftersom han følte stort Behag i at tilbringe Aftenen hos

de Unge — og han da traf »Maren« udenfor paa Trappen, behøvede han ikke som i tidligere Tid at vende om og søge ind paa et Hotel. En sagte Strygning med Haanden var tilstrækkelig til at gøre Katten uskadelig.

Det kom tilsidst saa vidt, at Obersten uden at spore nogetsomhelst Ildebefindende kunde tilbringe halve Dage i samme Værelse som Katten, der med Alderen viste en stadig stigende Tilbøjelighed til at sove samtlige Døgnet 24 Timer bort. Obersten lagde med Tilfredshed Mærke til, at Dyret blev saa vant til Hypnosen, at det altid, hver Gang Obersten traadte ind i Stuen, af sig selv rejste sig og kom hen til ham for at modtage den sædvanlige magnetiske Strygning, hvorefter den atter lagde sig paa sin Plads, som om intet var passeret. Tegnet paa, at Manipulationen var lykkedes: at Katten krummede Ryg og snurrede, udeblev aldrig.

Oskar og Elise viste altid stor Forkærlighed for »Maren«. Obersten havde endogsaa det unge Par mistænkt for at betragte Katten

som det ydre Ophav til deres Lykke. Og ganske visst, havde ikke den været, var Obersten sagtens heller aldrig faldet paa at sende Sønnen op paa første Sal for at sige Fru Vilhelmi op.

Onkels Triumpf

Book's Title

I.

Naa Karl, hvad siger du saa? Synes du ikke, Annette er blevet en prægtig Pige?

Onkel saa' smilende veltilfreds ud, sugede et Par Drag af sin lange Pibe og sendte, idet han lagde Hovedet tilbage mod Stoleryggen, en vældig Røgsky op mod Loftet.

— Jo-o, svarede jeg i en Tone, der aabenbart ikke forekom ham begejstret nok, — hun er en rigtig pæn ung Dame.

— *Pæn?* — Onkel vrængede ad mig; — Ungdommen nutildags har en mærkværdig Maade at udtrykke sine Følelser paa!

— Hvis den overhovedet *har* Følelser?

tillod jeg mig at indskyde, samtidig med at jeg paatog mig min mest livstrætte Mine.

— Ja det maa du nok sige! Og du er naturligvis en ung Mand i Ordets moderneste Betydning — Tilhænger af Hartmann, Schopenhauer, Nietzsche . . . og hvad alle disse Profeter paa Moden hedder. Véd du, hvad en ung Mand i min Tid vilde have gjort, naar han blot en Time havde været sammen med en Pige som Annette?

— Naa?

— Forelsket sig! — dødelig! — Onkel bed i Pibespidsen, saa det knasede. — Men nuomstunder er I ikke andet end . . . aa, jeg véd knapt, hvad I er *halve* Mandfolk er I.

Jeg havde Møje med at holde et Smil tilbage. Onkel skævede over Brillerne hen til mig, halvt ærgerlig, halvt med en Skælm i hver Øjekrog.

— Saa, gaa nu op i Seng med dig, at du kan komme op i ordentlig Tid i Morgen. Det er ogsaa en af Ungdommens forbandede Vaner

at ligge og drive i Sengen syv Timer efter Sol er staaet op. Du skulde se Annette — hun er oppe hver Morgen paa Slaget seks. Hun er i det hele taget som en ung Pige *skal* være — — i Grunden meget for god til en Laban som du.

— Hvorledes mener du, Onkel??

Jeg gjorde mig Umage for at lade saa forbavset-uskyldig som mulig og havde virkelig den Tilfredsstillelse at se Onkel blive en Smule forlegen; han havde utvivlsomt nær fortalt sig.

— Aa, ikke noget! brummede han og gav sig til at dampe som et Lokomotiv, saa Røgen næsten skjulte hans Ansigt. — Pil nu bare af med dig; Klokken er mange!

— Ja ja da. God Nat, Onkel!

— God Nat, min Dreng. Og sov godt!

Da jeg gik op ad Trappen, hørte jeg Onkel le himmelhøjt.

II.

Ja visst havde Onkel Ret: Annette var blevet en nydelig ung Pige, køn, kvik og kærnesund, uden Spor af nogen Slags bleg-sottige Skønjomfrunykker eller fine Damefor-nemmelser. Kæk og ligetil. Rigtig en Pragt-pige.

Da vi sidst saa' hinanden, var hun en ranglet Tøs og jeg en opløben Dreng, der nys havde faaet Studenterhue paa. Begge mente vi at have en viss Forpligtelse til at føle os som voksne og var desaarsag ikke fri for at være lidt generte overfor hinanden. Det var ikke mere som i tidligere Sommerferier, da vi slet og ret var Legekammerater og tumlede

os i hinandens Selskab den hele lange Dag igennem.

Og gjorde Spilopper — selvfølgelig.

Det var os, der — skønt ingen nogen-
sinde fik det at vide — slog den store Rude
i Verandaen itu; det var os, der lumskelig
hejste Flaget paa hel Stang, da Kromanden
blev begravet. Det var os, der fra Loftsvinduet
kastede Aske i Hovedet paa Tjenestepigerne,
saa de i en Haandevending blev graa-
haarede; det var atter os, der gned Katten
ind med Gaasefedt, saa den ødelagde Tante
Thoras Kjole, da den efter Sædvane sprang
op i hendes Skød. Vore Glæder og Sorger
var fælles. Vi græd sammen over Karo, da
han skulde skydes, fordi han havde skambidt
tre Lam nede i Vænget; vi jublede sammen
over den ny Gynge, Annettes Fader lod
indrette til os. Endelig faldt vi som ganske
smaa sammen i Vandet, da vi vilde besejle
Ørby-Aa paa en skrøbelig Tømmerflaade, og
gav, efter at have reddet os paa det Tørre,
Adam og Eva i Paradiset, da vi, skjulte i

»Lunden«, tørrede vore Klæder i Solen for at skjule Misgærningen og afvende dens Følger. At vi, naar vi blev store, vilde gifte os med hinanden, var en Selvfølge.

Nu havde vi ikke set hinanden i flere Aar. Jeg havde været fuldt optagen af mine Studier og desuden et Par Gange i Udlandet. De Somre, jeg havde været i Ørby, var hun i Jylland paa Besøg hos en Tante. Det saa' næsten ud til, at man ikke vilde, vi skulde træffe hinanden — — ikke før nu.

Men til Gengæld var Hensigten ogsaa nu aabenbar.

Det var klart, at de to gamle Venner og Kammerater fra Studentertiden, min Onkel og Annettes Fader, der — den første som Distriktslæge, den anden som Byfoged — i over en Menneskealder havde boet Hus om Hus i den lille Provinsby og ikke kendt nogen større Fornøjelse end hinandens Selskab og et Parti Skak om Aftenen efter Dagens Møde — at de i al Hemmelighed var kommet overens om, at vi to Unge skulde have hinanden.

Muligvis var Tanken i og for sig heller ikke saa ilde, men begge — dog navnlig Onkel — drev Spillet en Kende for groft. Vi lugtede øjeblikkelig Luntten og følte os ubehagelig berørte. Den Forelskelse, der — hvem véd! — kunde og i ethvert Tilfælde burde være kommet uden nogen Tilskyndelse fra Tredjemand, den vægrede sig nu haardnakket ved at indfinde sig.

Jeg havde allerede tilbragt fjorten Dage i Ørby. Hver Dag spurgte Onkel mig, om jeg ikke fandt, at Annette var en prægtig Pige, og jeg havde en begrundet Anelse om, at Byfogden paa sin Side lod mine Dyder og Fuldkommenheder vederfares al mulig Retfærdighed. Vi to Unge var ogsaa kommet hinanden i Møde paa den hjærteligste Maade, men denne evige Pudsens os paa hinanden pinte os og ødelagde for en stor Del den Fornøjelse, vi ellers vilde have haft af hinandens Selskab. Naturligvis skulde Onkel straks have os til at sige »du« til hinanden, og vi maatte føje ham.

Imidlertid, det kunde ikke blive ved at gaa saadan. Det var især Synd for Annette. Det arme Barn var til Tider helt ulykkelig og vidste ikke, hvor hun skulde gøre af sig selv.

Skulde hun ned at plukke Jordbær, hed det straks:

— Vent dog og tag Karl med; han kan hjælpe dig!

Skulde hun over i Rullestuen med et Stykke Tøj, maatte jeg med og trække Rullen; vilde hun spasere en Tur, fik jeg Paalæg om at ledsage hende. Evig og altid skulde vi være sammen; var vi det ikke, fik vi øjeblikkelig en Paamindelse:

— Karl, Annette er inde i Spisestuen! eller:

— Annette, Karl er nede i Haven!

og saa var der intet andet for end at lystre, hvis vi ikke vilde gøre de Gamle gnavne. Det undrede mig næsten, at det ikke ogsaa, naar vi sagde Godnat, hed:

— Vent dog, Annette, og tag Karl med: han kan hjælpe dig!

Alt dette maatte nu — som sagt — paa en eller anden Maade have en Ende. Men hvorledes? Jeg tænkte længe frem og tilbage. Om jeg fortalte Onkel, at jeg allerede var bunden? — hemmelig forlovet? — — med en eller anden Dame i Udlandet? Det vilde ganske visst være mindre overensstemmende med Sandheden, men det maatte jo gøre sin Virkning. Paa den anden Side vilde det ærgre Onkel i høj Grad, og han gav naturligvis ikke Fred, før han fik min Tilkommendes Navn, Stilling, Hjemsted og hele Slægtregister at vide. Tingen havde baade sine gode og slette Sider.

Men . . . der faldt mig noget ind: — om jeg fortalte det til Annette — under Tavs- heds Løfte? Det var meget bedre. Hun vilde blive himmelfornøjet, og saa kunde vi i Smug le ad de to gamle Herrers Anstrengelser. Vi vilde føle os ganske anderledes fri og utvungne overfor hinanden; hun vilde ikke behøve at

frygte for, at jeg for Alvor skulde tænke paa at rette mig efter de Gamles Ønsker, og jeg var sikker paa ikke at blive misforstaaet. Saadan skulde det være.

Allerede den Dag i Morgen.

III.

Jeg fôr i Vejret ved en kraftig Banken paa Døren.

— Karl, er du oppe?

Det varede nogle Sekunder, før jeg kunde besinde mig paa, hvor jeg var, og hvem der kaldte paa mig. Tilsidst gik det op for mig, at det var Onkel, der som sædvanlig var paa Tæerne et Par Timer før andre Dødelige.

Jeg skulde lige til at besvare Spørgsmaalet energisk benægtende, da Døren i det samme gik op, og Onkel stak Hovedet indenfor.

— Hvad Satan, ligger du og snuer endnu, Dreng! udbrød han forarget; — Klokken gaar

til otte. Annette sidder nede i Haven og venter paa dig. Rub dig nu lidt!

Døren lukkedes atter.

Jeg sprang med et Sæt ud af Sengen og slog det lille Gavlvindu op paa vid Gab.

Det var en blikstille Sommermorgen, men uden Sol. Luften var diset, saa jeg kun lige kunde skimte Omridsene af et Par Skonnerter ude i Havnen. Mellem frodige Havers tætte Løv tittede hist og her røde Tegltage frem, der længere nede mod Søen formede sig til regelmæssig Gade. Paa Skibsbyggeriet var Arbejdet i fuld Gang; man hørte Lyden af travle Økser, der huggede Spanter til, og af Save, der taalmodig sled sig gennem svære pommerske Bjælker.

Overalt kvidrede Fugle. Øvre paa Byfogdens Tag sad en enlig Krage og udstødte sine hæse Skrig. I Kirsebærtræet lige under mit Vindue skændtes en talrig Spurveforsamling. Alle Vegne fra hørte man Haner gale.

Luften lugtede frisk af Saltvand og Tang. Havet selv skjultes i en Dis, skønt Strand-

bredden ikke var langt borte. Havde det været klart Vejr, vilde man have haft en vid Udsigt langt ud over Bugten.

Nede i Byfogdens Have, der kun var skilt fra Onkels ved et lavt, næppe alenhøjt Stakit, sad ganske rigtig Annette. Om hun imidlertid just ventede paa mig, var et Spørgsmaal. Foreløbig i alt Fald syntes hun helt optagen af at læse et Brev, som formodentlig Morgenposten lige havde bragt.

Et Kvartérs Tid efter var jeg nede hos hende, selvfølgelig jaget afsted af Onkel. Forøvrigt var jeg selv begærlig efter at træffe hende for at bringe min Plan fra den foregaaende Aften til Udførelse, skønt — jeg nægter det ikke — jeg var ikke helt fri for at føle mig en Smule beklemmt.

— God Morgen!

— God Morgen!

Hun nikkede uden at se op fra Brevet, med hvilket hun endnu var beskæftiget; men det lod ogsaa til at være en Skrivelse paa flere Ark.

Jeg sad lidt og saa' paa hende uden at vide, hvordan jeg skulde begynde.

— Annette!

Hun løftede Blikket og saa' spørgende paa mig. Ja visst var hun en sød Pige. Som hun sad dør i den lyse Morgenkjole, der faldt blødt kærtegnende om de unge, nys modnede Former, skulde man have ondt ved at tænke sig noget yndigere. Runde, fyldige Arme, blødt buede Skuldre og et fuldbarmet Bryst, der tegnede sin kraftige, jomfruelige Bølge-linje mod Kjolens Dække. Dertil det kæreste lille Ansigt med røde, friske Læber, skabte som til Kys, og et Par skælmske, straalende Øjne. Et Guds Under, at jeg ikke var forelsket til op over begge Øren!

— Vilde du sige noget? spurgte hun.

Jeg følte mig pludselig dødelig forlegen. Hvordan i Alverden skulde jeg faa begyndt? Jeg rømmede mig et Par Gange, fik noget forkert i Halsen og turde tilsidst slet ikke se paa hende. Nu tror hun maaské oven i Købet,

jeg vil til at fri! fôr det igennem mig, og jeg mærkede, at jeg blev rød.

Der blev en lang, pinlig Pavse.

Endelig dristede jeg mig til at skotte hen til hende. Hun holdt Blikket fæstet paa Jorden og syntes ikke mindre forlegen end jeg. Ja visst troede hun, jeg var ved at fri.

— Karl! — Hun saa' pludselig beslutsom op og rettede et alvorligt Blik paa mig; — der er noget, jeg gjerne vilde betro dig.

Hun standsede lidt og ligesom ledte efter Ordene.

— Du véd, jeg holder af dig som en kær Barndomsven, og derfor vil jeg ikke, vi skal misforstaa hinanden. Dette Brev er fra en ung Mand naa ja, jeg kan lige saa godt sige det rent ud: *jeg er hemmelig forlovet!*

Jeg tror nok, at jeg i nogle Sekunder blev siddende med aaben Mund og stirrede paa hende uden rigtig at vide, om jeg havde

hørt rigtig. Formodentlig maa hun have opfattet min Overraskelse paa *sin* Maade, for hun tilføjede straks efter:

— Du maa ikke blive ked af det, Karl; det vilde gøre mig saa ondt, dersom . . .

Men jeg lod hende ikke tale ud. Der skød noget, der lignede krænkethed, op i mig. Sandt nok, nu *behøvede* jeg ikke at diske op med min Kraftløgn, men hun skulde dog have den alligevel. Jeg kunde ikke finde mig i, at hun skulde gaa dèr og bilde sig noget ind — noget, som oven I Købet slet ikke var sandt. Og jeg brød paa én Gang ud i en høj Latter.

— Men Karl dog!

Hun blev fuldstændig forvirret.

— Det *er* virkelig sandt! Hvad ler du dog ad?

— Det skal jeg sige dig. Jeg havde nemlig akkurat den samme Meddelelse at gøre dig. *Jeg* er ogsaa forlovet.

— Er *du*?

Nu var det hendes Tur at stirre paa mig med halvaaben Mund. Jeg nød hendes Overraskelse.

— Ja. Med en Dame i Udlandet. Det var nætop dèt, jeg kom for at betro dig.

Blev hun nu ogsaa krænket? Pokker forstaa sig paa de Kvinder! Jeg, som havde ventet, hun skulde blive saa fornøjet. Nu sad hun dèr og saa' næsten fornærmet ud.

— Lad os tale rent ud, vedblev jeg. — Vi har jo begge to for længe siden mærket, i hvilken Retning din Faders og min Onkels Ønsker gaar; det vilde være Synd at sige, de lægger Skjul paa det. Og deres utilslørede — hvad skal jeg kalde det? — Frimodighed har pint mig ikke saa lidt — og dig med, skal jeg tro. Derfor er det godt, vi to nu har det paa det rene mellem os, ikke sandt? Herefter kan vi ganske rolig lade de Gamle snakke og omgaas som gode Venner, thi andet bliver vi dog aldrig for hinanden. Men

det vil vi ogsaa være til Gavns, ikke? Giv mig din Haand paa det!

Hendes lille fine Haand hvilede et Øjeblik underlig viljeløst i min, saa gav hun mig med ét et kraftigt Tryk og rejste sig.

Der blev ikke vekslet flere Ord mellem os.

IV.

De to Gamle havde sat sig til Skakbordet, og »Tante Thora«, der styrede Byfogdens Hus, sad som sædvanlig paa en gammeldags Forhøjning med sin Kat paa Skødet og strikkede.

Det var en blikstille, lun Sommeraften. Alle Vinduer stod aabne. Ude i Haven var der ikke et Blad, der rørte sig.

Annette og jeg sad i hver sin Kant af Stuen, hun beskæftiget med et Haandarbejde, jeg i Færd med Aftenavisen. Vi havde ikke talt mange Ord med hinanden i Dagens Løb; efter Morgenens store Begivenhed var det blevet sært stille mellem os.

— Hvad hænger I her inde i Stuen for! kom det pludselig fra Onkel. — I to unge Mennesker vil virkelig lade en saadan Aften gaa fra eder! Jo, du er en net Kavallér, Karl. Rask op og byd Annette Armen til en Spaseretur i det Fri!

— Ja, læg dit Hækletøj, Annette, og gaa hellere en Tur i Haven med Karl! brummede Byfogden.

Det var den gamle Historie.

Vi rejste os begge — lidt trevent. Annette gæmte langsomt sit Haandarbejde, og jeg foldede omhyggelig Avisen sammen. Men pludselig kom der Fart over hende; rask nærmede hun sig mig, der tænkte paa ingenting, gav mig et ordentligt Dunk i Ryggen og med et overgivent

— Du er den!
stormede hun ud ad Døren.

— Det kan jeg lide, udbrød Onkel anerkendende; — efter hende, Karl!

Hun havde faaet et betydeligt Forspring. Ned ad den lange Havegang gik det, rundt

om det store Blomsterbed, én, to, tre Om-
gange, op paa »Højen« og ned igen. Hun
løb som en Struds. Og hele Tiden raabte
hun drillende:

Fang mig, om du kan!

Jeg sparede mig ikke; jeg *vilde* fange
hende. Det var halvmørkt. Undertiden blev
hun helt borte for mig i de mørke, af æld-
gamle Linde overskyggede Gange; saa øjnede
jeg atter et Glimt af hendes lyse Kjole; saa
forsvandt hun atter. Det var en lystig Jagt.

Endelig lykkedes det mig at hale ind paa
hende; hun gjorde en fortvivlet Anstrængelse
for at undslippe, men just i rette Øjeblik
snappede jeg hende i mine Arme. Vi var
begge saa forpustede, at vi ikke kunde tale,
og da jeg ikke straks gav Slip paa hende,
lænede hun Panden mod min Skulder og
aandede dybt.

Jeg følte et sært Velbehag ved at holde
denne unge, friske Skikkelse i mine Arme —
langt mere, end det strængt taget sømmede
sig en forlovet Ungersvend. Naar alt kom

til alt, var hun dog en af de yndigste unge Piger, jeg havde sét, og jeg selv maaské ikke i saa høj Grad af Sten, som Onkel rev mig det i Næsen, og som jeg selv yndede at give det Udseende af. Gærne havde jeg løftet hende op og løbet med hende, bort, langt bort — lige meget hvorhen. Det forekom mig umuligt, at Vægten af dette unge Legeme kunde tynde.

Men det blev kun ved Tanken, for i næste Øjeblik rev hun sig løs.

— Kom, lad os gaa op paa Højen!

Vi satte os paa en Bænk, hvorfra man kunde se ud over Havet, der blankt og aftenstille strakte sig milevidt ud mod Synskredsen. Paa Havnemolen var Fyret tændt, og langt ude gled en Skonnert langsomt afsted for den næsten umærkelige Aftenbrise. Rundt om os var det fuldkommen tyst; ikke en Fugl pippede, intet Blad bevægede sig. Men i Vest flammede endnu et Efterskær af Solnedgangens Brand og rødgyldnede den skære, svagt blaaende Sommerhimmel.

Vi talte om gamle Dage, opfriskede mange af de Minder, vi havde fælles lige fra vor tidligste Barndom, baade de alvorlige og dem, vi ikke kunde tænke paa uden at smile. Husker du dèt, og husker du den Gang? Vi blev ligefrem ivrige og søgte at overbyde hinanden i Veltalenhed. Alt blev trukket frem. Det var som ejede vi i Fællesskab en hemmelig Skat, hvilken kun vi kendte, og som vi nu i den ensomme Time drog frem af dens Skjul for sammen at glædes over den. Underligt, at vi havde kunnet færdes Side om Side i hele fjorten Dage og først nu faa talt rigtig med hinanden, fortrolig og uden noget Forbehold!

— Og husker du, at vi altid vilde være Mand og Kone, naar vi blev store?

Jeg havde uvilkaarlig grebet hendes Haand og siddet og leget med hendes fine smaa Fingre, mens vi talte. Nu gav det pludselig et Ryk i hende, og hun gjorde en Bevægelse for at trække Haanden til sig. Alligevel lod hun mig beholde den.

— Hvem er det, du er forlovet med,

Annette? frittede jeg. — Er det én, der fortjener at faa en Skat som dig?

Jeg følte en underlig stikkende Fornemmelse i Hjærtet ved mit eget Spørgsmaal. Gud forlade mig, tror jeg ikke, jeg var nær ved at blive skinsyg!

— Det maa du ikke spørge om, afviste hun mig kort; — det er og maa blive ved at være en Hemmelighed. Fortæl mig hellere, hvem hun er, du har valgt.

— Men det bliver mellem os? Ikke ét Ord til din Fa'r eller min Onkel?

— Det lover jeg dig!

Jeg var bæstisk nok til at sidde og diske op med en lang Historie om en tysk Millionærs Datter, som jeg havde lært at kende i Dresden. Løgn fra Ende til anden naturligvis. Jeg havde aldrig for mine Øjne set den Dame, jeg beskrev. Men Annette var naiv nok til at tro mig.

— Gid du maa blive lykkelig med hende, Karl! sagde hun tilsidst; det lød næsten som et Suk.

I mit stille Sind fortrød jeg at have bundet hende noget paa Ærmet. Dette Ønske for min Fremtidslykke kom saa usigelig blidt og kønt. Ja hvem véd, maaské havde jeg i dette Øjeblik skriftet og fortalt hende, at det hele ikke var andet end purt Opspind, hvis Onkel ikke i det samme havde kaldt paa os:

— Børn, det er langt over Sengetid!

Jeg saa' paa mit Ur; Klokken gik virkelig til tolv. Vi havde ikke lagt Mærke til, hvorledes Tiden var løbet fra os. Jeg for min Part kunde have siddet deroppe paa Bænken hele den lune Sommernat igennem. Og Annette visst med. En saadan hyggelig Aften havde vi endnu ikke haft sammen.

Onkel smiskede i Skægget, da vi endelig kom ind, og saa' paa os med et anerkendende Smil. Byfogden gned sig fornøjet i Hænderne. Tante Thora var forlængst gaaet til Sengs.

— Vi har taget os et ekstra Parti for ikke at jage eder for tidlig ind, sagde Onkel;

men nu trak det dog os to Gamle lidt for længe ud.

— Og i Morgen kommer ogsaa en Aften! bemærkede Byfogden med sit tørre, humoristiske Tonefald.

V.

Fra denne Dag af havde Onkel ikke mere Aarsag til at være utilfreds med os. Alt gik efter hans Mening nætop som det skulde og burde. Annette og jeg færdedes sammen som de bedste og fortroligste Venner af Verden, og der behøvedes ikke længer nogen Opfordring for at faa os til at søge hinandens Selskab. Vi gik lange Ture sammen, sejlede sammen, sad i timevis sammen i Haven. Hele Ørby havde forlængst forlovet os med hinanden.

Vi drøftede alle mulige Spørgsmaal mellem Himmel og Jord — saa noget nær da. Kun om én Ting vedligeholdte vi som efter stiltiende Overenskomst ubrødelig Tavshed:

næmlig om vore respektive Forlovelser. Jeg for mit Vedkommende følte mig ikke rigtig fornøjet med mit Opspind, skønt jeg paa den anden Side heller ikke just fortrød det. Det forhindrede dog altid Annette i at komme paa den grundløse Tanke, at jeg tilsidst skulde gaa hen og forelske mig i hende.

Alligevel — til Tider havde jeg virkelig en Følelse af, at jeg ikke var langt fra at svide Vingerne, men vi fristede rigtignok ogsaa Skæbnen paa den utilbørligste Maade. En ung Mand, der — som sagt — ikke er helt af Sten, fordyber sig sjælden helt ustraffet i en køn Piges Blik. Naar Annette fortrolig tog min Arm, eller naar vi sad sammen ude paa Verandaen, og hun bøjede sig hen imod mig for at se i Avis sammen med mig, eller vi blot tilfældig kom til at røre ved hinanden, om det saa kun var med den lille Finger — straks havde jeg en underlig elektriserende Fornemmelse af Velbehag. Ja stundom var jeg med Vilje »uartig«, ene og alene for at hun skulde ruske mig i Haaret. Der var

sandelig ingen Udenforstaaende, der skulde have anet, at vi to hver især var hemmelig forlovet.

Onkel og Byfogden havde helt ændret Taktik. De ansaa aabenbart alt for klappet og klart og morede sig med at drille os.

— Men Karl, kan du virkelig holde ud at lade Annette plukke Ærter alene?

Og:

— Har du virkelig Tid til at sidde her og hække, Annette, naar Karl er nede ved Baaden?

Vi lod imidlertid deres Stiklerier gaa ind ad det ene Øre og ud ad det andet; vi vidste bedst selv, i hvor høj Grad de var paa Vildspor. Begge de Gamle var forlængst gjort fuldkommen uskadelige.

Saa hændte det en skøn Dag, at en ung Mand, cand. phil. Jakobsen, en Halvfætter til Annette, kom paa et Feriebesøg til Ørby. Om jeg forud instinktmæssig var indtagen mod ham, skal jeg ikke afgøre, men i ethvert Tilfælde mishagede han mig ved det første

Blik. Han var Journalist ved et Hovedstadsblad og havde et efter mine Begreber utaalelig vigtigt og selvbevidst Væsen. Og saa var han endda — atter efter mine Begreber — nederdrægtig grim.

Ikke desto mindre syntes han at være særdeles vel anskreven hos Annette. Hun kom ham straks i Møde paa en Maade, jeg slet ikke syntes om; ja, der syntes endog at bestaa et saa fortroligt Forhold imellem dem, at det uvilkaarlig faldt mig ind: det skulde da vel ikke være *ham*.²

Straks kunde jeg ikke rigtig tro det; det var umuligt, at Annette kunde have en saa slet Smag. Men i Løbet af de næste Dage fandt jeg alligevel min Mistanke bestyrket. Det forekom mig, at de nu og da hviskede hemmelig sammen. Muligvis var det hele ren Indbildning, men — som sagt — det forekom mig nu engang. Og ofte, meget ofte fandt jeg dem alene et eller andet afsides Sted i Haven.

At jeg under slige Omstændigheder trak

mig noget tilbage, følger af sig selv. Gud-bevares, jeg vilde virkelig ikke forstyrre. Være femte Hjul til en Vogn morede mig aldeles ikke. Selvfølgelig, jeg kom hver Dag et Løb over til Byfogdens, for at de andre intet skulde mærke, men saa vidt mulig lod jeg de to skøtte sig selv.

Indvendig var jeg rasende. Skinsyg er ikke for stærkt et Ord. Havde det været et ordentligt Menneske, skulde jeg aldrig have sagt noget, men at Annette, denne nydelige unge Pige, kunde gaa hen og kaste sig bort til en saadan Laps, det var dog et stærkt Stykke. Jeg begreb ikke, hvad hun tænkte paa.

Det kunde ikke undgaas, at hun maatte lægge Mærke til min forandrede Opførsel, men hun sagde intet, og selvfølgelig havde hun sine gode Grunde til at tie. Jeg læste den onde Samvittighed i hendes Miner.

Et Par Gange søgte hun at anslaa den tidligere fortrolige Tone.

— Gaar du ikke med Karl? Jakobsen og jeg vil en Tur ned til Havnen.

Eller:

— Vil du ikke med ud at sejle i det gode Vejr, Karl? Jakobsen og jeg rôr en Tur op ad Aaen.

Men jeg betakkede mig hver Gang høfligst og lod de to traske af alene.

Saadan gik hele fjorten Dage. Hr. Jakobsen havde flere Gange talt om at rejse, men ikke desto mindre blev han stadig. Jeg tror virkelig, at jeg ganske koldblodig kunde have puttet ham i en Sæk og druknet ham. Jeg sov slet om Natten og følte mig led og ked af alt og alle. Havde det ikke været for Onkels Skyld, havde jeg øjeblikkelig pakket min Koffert og rystet Støvet af mine Fødder, men desværre var det Meningen, at jeg skulde blive i Ørby til September.

Endelig en Aften.

Jeg havde ikke ladet mig se hos Byfogdens hele Dagen. Hjemme ved Frokostbordet havde jeg sat et saa fortrædeligt Ansigt op, at selv Onkel, der ellers ikke var meget skarpsynet, begyndte at ane Uraad.

Heldigvis var han hele Dagen ude i Praksis, saa jeg fik Lov til at være i Fred. Nu var det som sagt langt om længe blevet Aften, og jeg havde gæmt mig i Onkels tæt tillukkede Lysthus.

Bedst som jeg sad, stod Annette for mig.

— Nej, *nu* vil jeg vide, hvad der er i Vejen med dig. Hører du! Hvorfor undgaar du mig? Hvad har jeg gjort dig?

Hun var ordentlig hel bleg, og hendes Stemme rystede af Bevægelse.

Jeg fandt intet Svar og saa' ikke op.

— Karl! — det kom pludselig saa blødt og bedende; — hvad er der i Vejen med dig?

Nu løftede jeg Blikket og saa' jeg følte det, som om jeg havde faaet et Slag lige i Ansigtet —: Annettes Øjne stod fulde af Taarer.

— Men Annette!

Hun kom hen og satte sig ved Siden af mig.

— Vær god, Karl, og sig, hvad det er!

Jeg var paa Nippet til at slaa det hen, men kunde dog ikke modstaa hendes bedende Blik. Og idet jeg gav noget af mit Raseri Luft, udbrød jeg:

— Jeg ærgrer mig over din daarlige Smag, Annette!

Hun stirrede forbavset paa mig uden at forstaa.

— Ja, rent ud sagt —: du maa ikke tage mig det ilde op, men han er efter mine Begreber en komplet Laban. Jeg forstaar ikke, hører du, *jeg forstaar ikke*, at dit Valg har kunnet træffe en saadan Person.

— Hvem? — Hvad??

— Jakobsen, naturligvis — din Forlovede!

Hun saa først nogle Øjeblikke paa mig i stille Undren, men saa udbrød hun, ikke uden en Anelse af Latter i Stemmen:

— Du store Gud, er det dèt! Aa Karl, du store dumme Dreng, hvor kunde du tro!

Han min Forlovede?! Nej, det har du Ret i: *saa* daarlig en Smag har jeg da heller ikke.

— Er det sandt? Det er ikke ham? . . .
Jeg tror, jeg jublede det ud.

Hun blev paa én Gang blussende rød og saa' ned for sig, mens hun med Fingeren fulgte en Fure i Havebordet.

— Det er slet ingen! hviskede hun endelig — saa sagte, at jeg knapt kunde høre det.
— Jeg er slet ikke forlovet; det er bare noget, jeg har bildt dig ind!

Jeg véd ikke, hvilket Ansigt jeg satte op; ejheller véd jeg, om jeg sagde eller gjorde nogetsomhelst. Jeg er nærmest stemt for den Formodning, at jeg sad som forstenet. Saa meget husker jeg kun, at jeg med ét fik et frygteligt Dask paa Ryggen og hørte en klar, overgiven Stemme raabe!

— Du er den!
og saa' Annette pile af, saa det susede.

Jeg var ikke sen til at følge efter. Fra Onkels Have ind i Byfogdens og Plænen tre Gange rundt. Og endelig, nætop i den samme

Lindegang som sidst, fangede jeg hende i mine Arme.

Men denne Gang gav jeg ikke Slip. Jeg knugede hende halvt fordærvet, tror jeg, saa hun tilsidst næsten sanseløs laa i min Arm med Hovedet mod min Skulder.

— Annette!

Hun gjorde et svagt Forsøg paa at rive sig løs, men det lykkedes ikke. Jeg holdt hende fast, som vilde jeg aldrig mere slippe hende. Og vore Læber mødtes i et langt Kys.

— Annette, min egen, elskede Annette!

Og atter Kys. Det var noget nær den rene Salighed.

— Men Karl! -- hun stemmede paa én Gang Hænderne mod mit Bryst og vilde gøre sig fri; hendes Mine røbede den største Forfærdelse.

— Du er jo forlovet!

Jeg nærmede min Mund til hendes Øre:

— Ikke mere end du var for et Øjeblik

siden! *Min* Forlovelse var ogsaa — en Kæmpe-løgn!

— Aa, Karl!

Hun gæmte Ansigtet ved min Kind, og jeg gjorde et nyt Forsøg paa at knuse hende. Lidt efter tittede hun til mig igen, og denne Gang saa' hun yderst forslagen ud:

— Altsaa har vi begge . . . ?

— Ja visst. Vi har begge haft samme gode Idé.

— Og jeg, som virkelig trôde . . . !

— Ja jeg med! Hu ha! Det er godt, det er overstaaet.

Og atter et nyt Knusningsforsøg.

— Du, Karl!

— Ja?

— Saa gik det alligevel, som de Gamle vilde!

Det var ikke med Ord, jeg svarede.

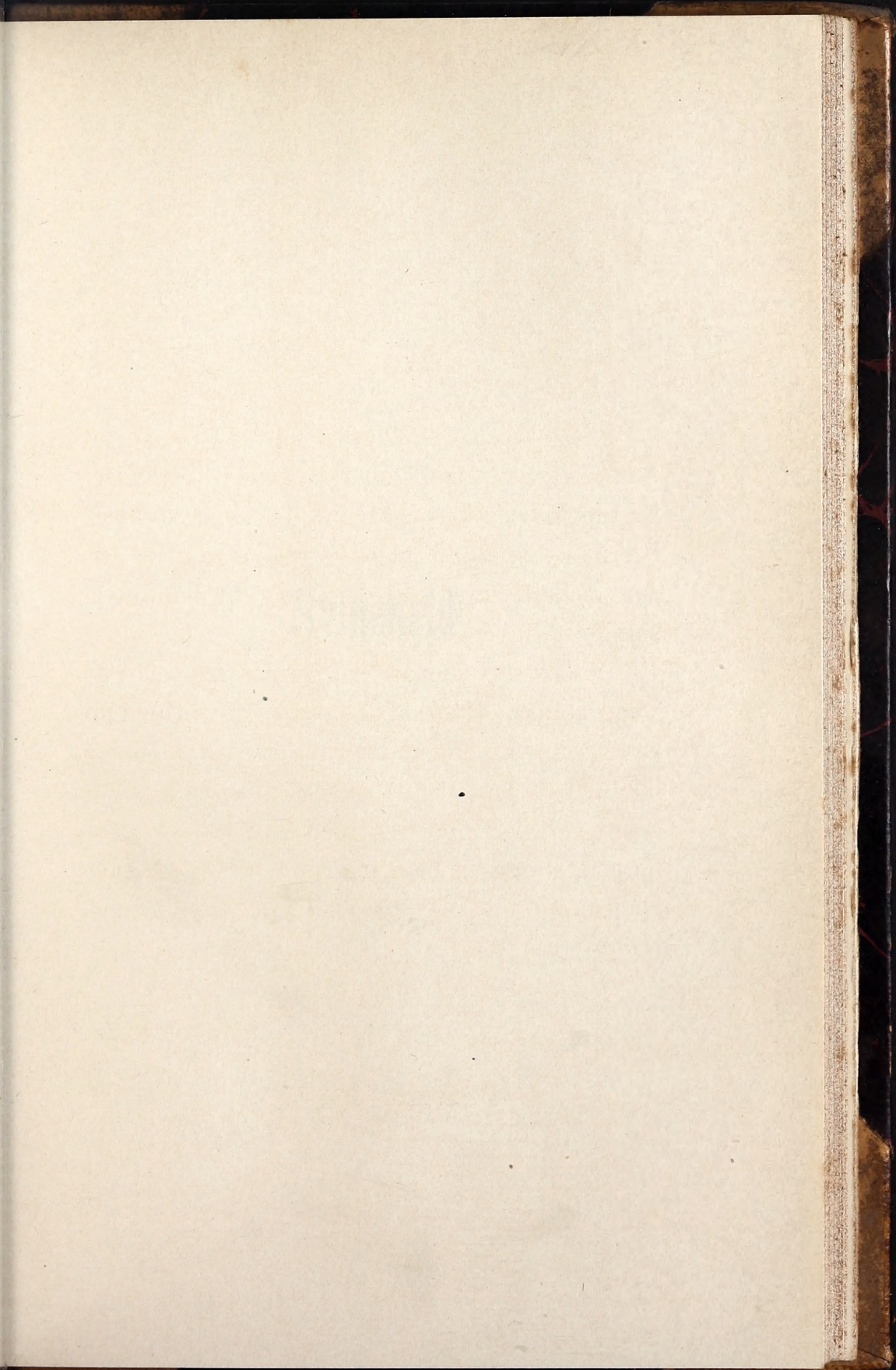
VI.

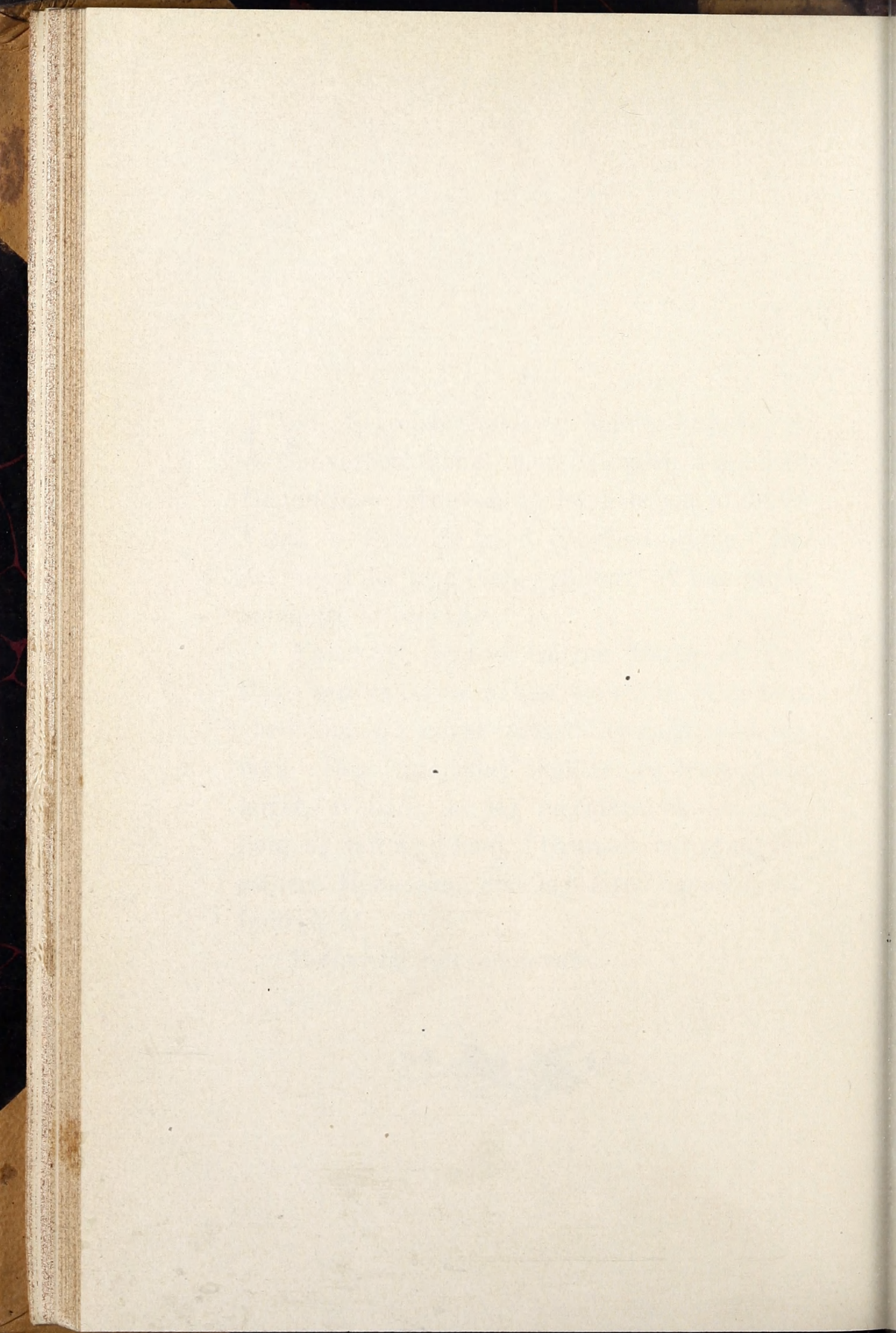
Den Ærgrelse skulde vi imidlertid have, at hverken Onkel eller Byfogden i mindste Maade blev forbavsede; det hele var jo deres Værk — som de med Stolthed sagde. Hr. Jakobsen derimod tilstod aabent, at han intet-
somhelst havde anet.

Forøvrigt gjorde samme Herre et Par Dage senere Alvor af det og rejste. Om han var kommen i nogen bestemt Hensigt, véd jeg ikke. Den Oprejsning skylder jeg ham imidlertid, at han, da jeg nærmere fik set paa ham og talt med ham, i Grunden var et meget pænere Menneske, end jeg først havde faaet Indtryk af.

Retfærdig bør man være.

Svineheld

I.

»Du skal se, Mutter, vi faar nok Glæde af ham«, sagde Drejer Caspersen til sin Kone, da de en Sommerdag henimod Aften stod ude ved Svinestien og betragtede deres eneste Gris, som de nu havde haft et Par Maaneder.

»Ja, han er kommen sig noget paa det sidste, men jeg tykkes dog, han ser noget klejn ud«, mente Madam Caspersen. »Kan du huske, at lige fra det første Øjeblik, jeg saa' ham, sa' jeg: bare du ikke har gjort et daarligt Køb, Caspersen, sa' jeg. Det er ikke for det gode, naar en Griseunge er saa langbenet.«

»Det retter sig nok, Mutter; du skal se, det retter sig nok. Kan du se, der er ligesom ved at komme »Svaj« paa ham? Han begynder ogsaa at krølle Svansen; det er gode Tegn. Og saa munter han er! Se nu bare, hvor han kan rode op i Halmen og løbe omkring med et halvt Knippe paa Snuden!«

»Det vigtigste er jo, at han har Madlyst«.

»Ja, det skal du ha' Ret i, Mutter. Jeg tror ikke, vi tilforn har haft en Gris, der har kunnet æde som han. Og det er næsten ligemeget, hvad man byder ham; han er ikke kræsen. Forgangen traf jeg ham i Færd med at sluge en gammel Galosche, som nogen maa have smidt ind til ham, og han blev næsten helt vred, da jeg tog den fra ham, for jeg mente jo, han havde ikke godt af den Kost.«

»Det er ellers mærkeligt med alt det, den Slags Dyr kan have i sig. Kan du huske den Gris, vi havde for fem Aar siden, og som spiste din salig Mo's Sypose? Naar man ikke selv havde set det, skulde man tro, det

var en Firabel.« (Madam Caspersen sagde altid »Firabel« i Stedet for Fabel).

Caspersen stoppede med den ene Tommelfinger sindig Tobakken fast i »Snadden.« Saa spyttede han langt ud fra sig og ytrede stilfærdigt :

»Aa ja saamænd!«

Dermed var Æmnet for den usædvanlig lange Samtale udtømt. De blev endnu staaende en Tid lang, beskuende Grisen med prøvende Blik, men de vekslede ikke flere Ord.

Caspersens Hus med tilhørende Stump Have laa omtrent paa det Sted, hvor den lille Købstadgade gik over til at blive Landevej. »Man har det jo saadan ungefær lige paa Grænsen!« plejede Drejeren at sige, naar han skulde være morsom. Til den ene Side havde man Udsigt over frodige Marker, der langt ude i Synskredsen indfattedes af en vidtstrakt, i Afstanden blaanende Skovrand; til den anden Side laa Byen med sit Virvar af teglrøde og skiffersorte Tage, tilsyneladende spredte paa maa og faa mellem tætte Haver

og enkelte ubebyggede, bare Strækninger, og med sit røde, trappegavlede Kirketaarn, fra hvilket just nu, da Solen var ved at gaa ned, den fredelige Aftenklokke begyndte at lyde.

Da Mørket var ved at falde paa, og »Snadden« for anden Gang gik ud, rettede Caspersen endelig paa sig.

»Det er vel bedst, vi faar Krabaten ind i hans'es Hus?« bemærkede han.

»Det er det vel«, svarede Madam Caspersen; »nu kan du drive ham ind, saa skal jeg lukke for Hønsene.«

De Ord faldt regelmæssig hver Aften, inden Ægteparret gik til Sengs.

II.

Trods den gode Appetit, Caspersens Gris stadig vedblev at udmærke sig ved, vilde den alligevel ikke rigtig til at »rette sig.« Den voksede nok, usædvanlig stærkt endogsaa, men viste ikke Tegn til at ville blive fed. Det var endog næsten, som om den for hver Dag, samtidig med at den voksede i Vejret, blev tyndere og mere langbenet end nogensinde. Naboerne rystede paa Hovedet; Caspersen og hans Kone sukkede. Ingen af dem havde tidligere set saadan en underlig Gris. Der var noget ved den, man ikke kunde blive klog paa. Men man trøstede sig med, at naar den først fik udvokset i Højden, vilde

Fedt nok komme; det var umuligt andet efter den Appetit, den lagde for Dagen.

Thi kræve Mad ind, det kunde den. Naar dens Trug var tomt, stod der et Hyl i hele Omegnen, saa de Forbikommende maatte tro, Drejerens var ved at slagte. Og den vragede intet af, hvad der bødes den; alt, hvad der kom i dens Trug, forsvandt i dens graadige Gab som Dugg for Solen. Om Søndagen, naar Drejerens stod lidt senere op end de andre Dage, var den nær ved at vælte sit Hus, fordi den maatte vente paa Davren.

Ved Siden heraf syntes den imidlertid at have et godt Hjærtelag. Den kendte udmærket godt sin Ejer og kunde nok lide at blive strøget med en Kæp langs ad Ryggen. Naar dette skete, stod den dovent lænet op ad en eller anden Genstand og lukkede Øjnene helt til, mens den nu og da lod et velbehageligt Grynt høre. En stor Festforestilling var der hver Lørdag, naar den fik ny Halm; saa var den rent ude af sig selv af Henrykkelse og kunde blive ved at rende omkring i Halmen,

trille sig rundt, fare op igen og kaste Straaene i Vejret med Snuden. Det var et kosteligt Syn.

Men Madam Caspersen saa' højest betænkelig ud.

»Han render Fedtet af sig, gør han«, klagede hun; »jeg sa' det straks det første Øjeblik, jeg saa' ham: han er for langbenet, sa' jeg«.

Og Drejeren kløede sig eftertænksomt i Nakken:

»Der kan være noget i det, Mutter. Han er for livlig af sig, er han«.

— — — — —

En skøn Dag, da Drejeren uden at ane noget ondt stod i sit Værksted og arbejdede, opskræmmedes han pludselig af et frygteligt Skraal fra sin Ægtehalvdel, der uformodet rev Døren op.

»Gud forbarme sig, Caspersen, Grisen er ude i Kaalen!!«

Drejeren smed øjeblikkelig alt, hvad han havde i Hænderne, og fôr ud i Haven. Det forholdt sig ganske rigtig som Madammen

havde sagt: Grisen stod midt i den dejlige unge Grønkaal, som de knapt selv endnu havde nænnet at tage Hul paa, og gjorde sig til gode af Hjærtens Lyst. Og ikke nok dermed: forinden havde den allerede aflagt Besøg baade hos Persillen og Gulerødderne, hvad tydelige Spor noksom vidnede om. Da den saa' Drejeren komme, satte den afsted i lange, muntre Spring tværs over Tulipanbedet, og nu udviklede der sig en vild Jagt. Caspersen, hans Kone og deres gamle Hund, en lille, langhaaret, graa Ting, var lige i Hælene paa den, den første bandende, den sidste bjæffende af fuld Hals; det gik Haven rundt to, tre Gange, før de tilsidst efter store Anstrængelser fik gennet Grisen op i en Krog og endelig atter transporteret den ind i dens Aflukke. Ved nærmere Eftersyn viste det sig, at den havde gnavet et Par Tremmer i Stakittet over og gennem den saaledes fremkomne Aabning banet sig Vej ud i det Fri.

Fra den Stund oprandt der en bevæget Tid for Drejerens. Thi Grisen, der nu havde

smagt Frihedens og Grønkaalens Sødme, pønsede hver Dag kun paa at bryde ud af sit Fængsel. Og eftersom den voksede sig større og større, og dens Kræfter tiltog, ævnede den efterhaanden at overvinde de største Hindringer. I Begyndelsen sprang den let, takket være dens lange Ben, over Stakittet som en Gedebuk, og da dette blev gjort højere, benyttede den sig af sin første Fremgangsmaade og gnavede Stakittremmerne over. Drejeren anbragte saa et Metalnet indenfor Træet, men nu rodede Grisen Jorden op underneden dette og gravede sig en Vej ud til Friheden. Den blev »ringet«, men lige meget hjalp det. Den stødte et Vindue i Svinehuset ud og overraskede Madammen ved at komme ind i Køkkenet og æde en Grydefuld Risengrød, der var sat ned paa Gulvet for at svales. Kort sagt: Bolt og Slaa formaaede ikke at holde den paa de den tiltænkte Enemærker; der gik sjælden en Dag, hvor den ikke brød ud; selv en dreven Forbryder vilde kunne have lært af den.

Og eftersom den blev mere og mere vant til at foretage sine Udflugter, lod den sig ikke nøje med den Stump Have, Drejerens kunde byde paa; den begyndte snart at aflægge Besøg hos Naboerne, og det vilde ikke være overensstemmende med Sandheden at paastaa, den opførte sig beskedent, hvor den kom hen. Dens medfødte Graadighed, parret med en for mange Genstande fordærvelig Nysgærrighed, fornægtede sig ikke. Saaledes f. Eks. da den en Middagsstund kom ind i Gæstgiverens Rejsestald og fandt Gaardskarlen liggende og sove paa et Knippe Langhalm. Den maa formodentlig have hørt hans Lommeuhr dikke; i hvert Fald aad den Lommen ud og knasede Uhret, hvorefter den skuffet fjærnede sig og spyttede Hjulene ud langs Vejen.

Efterhaanden strakte dens Udflugter sig længere og længere; den vovede sig helt ind i Byen, og en Dag indfandt den sig paa Torvet, hvor den spiste et Par Snese Æg fra en Bondekone og aad Garneringen af Fru Overlærerens Kjole. Den blev snart en Fabel for

den ganske By. Drejeren fik atter og atter Tilhold fra Borgmesteren om at holde den inde, men det blev ikke bedre derfor.

At den for Byens Drenge blev en uudtømmelig Kilde til Jubel, er en Selvfølge; bare den viste sig, hævede der sig et Frydeskrig, som den i høj Grad smigret besvarede med en anerkendende Grynten og ved at løbe de altfor Nærgaaende over Ende. Naar der saa blev gjort Jagt paa den, kunde det gaa Gade op og Gade ned, som var det selve Kong Valdemars vilde Jagt, der fôr gennem Byen. Den busede lige paa overalt og kendte ikke til Persons Anseelse; den fôr mellem Benene paa Unge og Gamle, Rige og Fattige, ligesom det kunde træffe sig, naar det blot faldt den ind, at Vedkommende stod den i Vejen. At den ikke fik adskillige brækkede Arme og Ben paa sin Samvittighed, var et rent Vidunder.

Det var alle enige om: Mage til Gris havde man ingensinde tidligere kendt. Sommetider bandede man den, og sommetider lo man

ad den. Caspersen kløede sig eftertænksomt i Baghovedet og vidste hverken ud eller ind; han havde hellere end gerne solgt den, men en Køber til et saadant Dyr, der var berygtet i hele Egnen, viste det sig umuligt at opdrive, især da den var saa mager, at der ikke kunde være Tale om at slagte den.

III.

Caspersen løj ikke, naar han sagde, at han havde det »ungefær lige paa Grænsen«. Drejerprofessionen kastede ikke meget af sig, og skønt han var en flittig og ret duelig Haandværker, formaaede han ikke at konkurrere med Fabrikerne; det kunde ikke blive til mere end fra Haanden i Munden. At han derfor efterhaanden var kommen i Gæld, er ikke at undres over.

Særlig var der en Post paa nogle hundrede Kroner, som han var en Grosserer dør i Byen skyldig, der trykkede ham, fordi denne Matador hørte til de meget ubehagelige Fordringshavere, der behandler deres Skyldnere som en Mellemtung mellem Forbrydere og

Tjenestefolk. Naar Drejeren havde mødt denne Herre, der paa hans ærbødige Hilsen allerhøjest kunde drive det til at anbringe et Par Fingre i nogle Tommers Afstand fra sin Hatteskylge, var han ikke i godt Humør; og havde Grossererens oven i Købet i Forbigaaende ladet falde et Par mindre hensynsfulde Ord om den fortvivlede Gæld, stod Barometret paa Storm. Dette lod han sig imidlertid ikke mærke med; han var i det hele taget en stilfærdig Mand, der ikke yndede at give sine Tanker Udtryk; kom det højt, kunde han tillade sig at udbyde med et Suk: »Hvem der bare kunde finde Borgmesterens Brystnaal!«

Denne Naal havde overhovedet sat manges Fantasi i Bevægelse i den senere Tid. Sammenhængen var den, at Borgmesteren paa en Spaseretur havde tabt Naalen, der foruden at være meget kostbar, tillige havde stor Affektionsværdi for sin Ejer, idet hans Bedstefader i sin Tid havde faaet den som Hædersgave af Frederik den sjette. Følgelig var der gjort alt muligt for at skaffe den til Veje, og Borg-

mesteren havde udlovet en *meget stor* Findeløn, som der stod i Avisen, alt desværre hidtil uden Resultat. Naalen var og blev borte. Men mange var de, der endnu stadig gik langs ad Gaden og den tilgrænsende Landevej med ludende Hoved, begærlig søgende efter den tabte Skat. At Drejeren var en af disse, vil ikke undre nogen; han spillede ikke i Lotteriet og havde ingen formuende Slægtninge at arve — hvorfra skulde da Lykkens store Lod komme, om ikke paa denne Maade?

IV.

Det var et haardt Slag for Caspersen, at hans Gris saa ganske »slog fejl.« Han havde haabet saa længe som muligt, men tilsidst maatte han indrømme, at det var galt fat med Dyret. At den gjorde Spillopper betød jo i og for sig kun, at der var Liv og Humør i Fyren, og saalænge den forblev i Besiddelse af sin umættelige Appetit, var der dog altid Haab om, at den engang kunde æde sig fed. Nu i den sidste Tid var det imidlertid gaaet tilbage baade med Humør og Ædelyst.

Først begyndte den at indskrænke sine daglige Udflugter: den løb ikke mere til Naboerne, men holdt sig udelukkende til Caspersens egen Have og de allernærmeste Om-

givelser. Endelig blev den ogsaa borte herfra og nøjedes tilsidst ganske med den den oprindelig tiltænkte Tumbleplads, hvor den som oftest laa stille hen i Solen uden at give synderlige Livstegn fra sig. I samme Grad som dens Lyst til at foretage Udflugter mindskedes, svandt ogsaa dens tidligere mægtige Madlyst; man oplevede endog det Særsyn, at den i timevis kunde lade sit nys fyldte Æde-trug staa urørt, hvilket fornuftigvis maatte opfattes som et meget foruroligende Tegn. Der kunde næppe være Tvivl om, at Grisen led af en eller anden Sygdom.

Caspersen og hans Kone stod en Aften, som de plejede, ude ved Svinehuset. De sukkede begge ved Synet af den vantrevne Gris og anstillede stiltiende Beregninger over det Tab, de led ved den.

»Han bli'r vovere Dag for Dag«, sagde endelig Madam Caspersen.

Drejeren svarede ved at skubbe Huen op og klø sig i Nakken.

»Jeg sa' lige fra det første Øjeblik, jeg

saa' ham: bare du ikke har gjort et daarligt Køb, Caspersen, sa' jeg. Det er ikke for det gode, naar en Griseunge er saa langbenet.«

Caspersen fandt stadig intet at svare; han følte saare vel det berettigede i Bebrejdelsen.

»Jo længer vi beholder ham, desmere taber vi ved ham«, fortsatte Madam Caspersen. »Al den 'Skraaning', vi fylder ham med, er som kastet paa Gaden. Vil du som jeg, slagter vi ham jo før jo heller og tager det af ham, vi kan faa!«

Caspersen smagte lidt paa det. I Grunden havde hans Kone Ret. Det var ikke at vente, at det skulde blive bedre med Gisen. Og han svarede lavmælt:

»Ja, lad det da blive, som du synes!«

De stod endnu en Stund og saa' tavst paa Gisen, der plirede til dem med melankolske Blik. Saa bemærkede endelig Caspersen efter gammel Vane:

»Det er vel bedst, vi faar Krabaten ind i hans'es Hus?«

»Det er det vel; nu kan du drive ham ind, saa skal jeg lukke for Hønsene.«

Idet Caspersen gennede Grisen ind i dens Hus, klappede han den bedrøvet paa Ryggen:

»Jeg vilde gjerne have sparet dig lidt endnu, Krabat; men naar Mutter mener, du skal slagtes, saa er der ikke noget at stille op med den Ting.«

Et Par Dage efter blev »Krabaten« virkelig slagtet. Det var en Ynk, saa lidet Flæsk der var paa ham. Madammen klagede højlødt og var nær ved at give sig til at græde midt i al sin Travlhed.

»Nej se dog, Caspersen!« udbrød hun pludselig, »stræb alt, hvad du kan, og kom og se, hvad han har haft i Maven!«

Det var ikke underligt, at Grisen i den sidste Tid ikke havde været rask. Man fandt de utroligste Ting, som den i sin vilde Periode havde slugt: der var Træstumper, Læderlapper, Blonder, en gammel Ørenring, et Par

Hjul af Gæstgiverkarlens Uhr, Søm, Knapper og meget andet. Madammen slog Hænderne sammen i Rædsel.

»Hvad er dette her?« sagde Caspersen; »jeg tror, han har ogsaa ædt en stor Knappe-naal eller Sjalsnaal, hvad det nu er; den har ligefrem boret sig ind i hans Mavesæk«.

Drejeren trak en Naal frem og skyllede den nogle Gange efter med Vand for at se, hvad det egentlig var. Et Øjeblik stod han som lamslaet. Der viste sig en Guldnaal, formet som en Klo, der greb om en vandklar, straalende Sten, hvis Glans, nu da Solen skinnede paa den, skar i Øjnene.

»Det er, 'hente mig, Borgmesterens Bryst-naal!« udbrød han, næsten synkende i Knæ ved Vægten af sine egne Ord.

Caspersen bandede ellers sjældent; kun naar noget særligt satte hans Sind i Bevægelse, kunde han komme med et »'hente mig!«

Madammen lod øjeblikkelig alt, hvad hun havde i Hænderne, falde. Havde hun været

vant til at besvime, vilde hun uden Tvivl have gjort det. Nu nøjedes hun med at udbryde:

»Det er da vel Løgn, Caspersen!!«

— — Samme Caspersen var ikke længe om at komme i Stadstøjet. Jorden brændte ham under Saalerne. Intetsomhelst vilde have formaaet at holde ham tilbage paa hans Vej til Borgmesteren.

Da han langt om længe kom tilbage, var han knapt til at kende igen; et uvant Smil, der bogstavelig talt gik fra Øre til Øre, havde fuldstændig forandret hans Ansigtsudtryk. Og idet han fremviste nogle grønne Sedler, der virkelig nær havde bragt Madammen en veritabel Besvimelse, udbrød han med en Stemme, hvori der laa en Kende ham ellers ganske uvant Hovéren:

»Sa' jeg ikke hele Tiden, Mutter, at vi nok fik Glæde af Krabaten?!«

Romersk Massage.

Den Gang jeg havde faaet anbragt Skilt og Natklokke i Porten samt annonceret min Konsultationstid i samtlige Hovedstadsblade, ventede jeg vel ikke, at Patienterne skulde komme i skarevis, men paa den anden Side var jeg langt fra forberedt paa, at der aldeles ingen vilde komme. Først for sent indsaa' jeg, at jeg blandt meget andet godt kunde have sparet den Plakat med »Døren er aaben«, som jeg i Konsultationstiden anbragte paa min Dør, og som kun gav Anledning til, at en vindskibelig Medborger listede sig ind i Entréen og stjal en Overfrakke, to Hatte og en splinterny Paraply.

Jeg maatte tilsidst, hvor nødig jeg end

vilde, indrømme, at de gode Venner, der bestemt havde fraraadet mig at nedsætte mig i Byens fineste Kwartér, hvor saagodtsom hver Familie havde Huslæge, og man iøvrigt helst henvendte sig til de bekendte Specialister, ikke havde haft hel Uret. Det var en daarlig Forretning, jeg havde indladt mig paa, og de Penge, jeg havde stukket i den (og det var uheldigvis saa at sige alt, hvad jeg ejede), kunde jeg betragte som smidte ud ad Vinduet. Der var intet andet for end at opgive det hele og sige Lejligheden op til næste Flyttedag. At jeg i den følgende Maaned kom til at behandle et brækket Ben, skære en Byld og udfærdige en Dødsattest, kunde ikke faa mig til at se synderlig lysere paa Forholdene. Særlig ubehageligt var det mig, naar Betjenten om Mandagen kom for at hente Listen over de i min Praksis forekomne ny Sygdomstilfælde, og jeg hver Gang maatte give ham den blank tilbage.

Imidlertid blev det Foraar med megen Sol og stærk Hede. Overalt i Gaden belavede

man sig paa at flytte paa Landet. Vindu efter Vindu blev overkridtet, og den ene Flytteomnibus efter den anden kørte frem for Portene, fyldtes med fine Møbler og rullede bort igen. Mod i Hu sad jeg ved Vinduet i mit saakaldte Konsultationsværelse, fulgte Udrykningen med melankolske Blik og lod mig selvopgivende stege mør af Solen, der ved Middagstid stod lige paa.

Hvad Under derfor, at jeg betragtede det som en Himlens Velgærning, da en Kollega og god Ven, der havde faaet Eksamen et Aar før mig og straks efter nedsat sig i Sydvest-sjælland, skrev til mig og forespurgte, om jeg ikke et Par Sommermaaneder kunde rejse ned og overtage hans Praksis, da han selv agtede sig til Udlandet? Han vidste selvfølgelig, at jeg ikke havde det ringeste at bestille, og hvor nødig jeg end, ved at tage mod hans Tilbud, vilde indrømme dette, ind-saa jeg dog, at det vilde være hestedumt af mig ikke at slaa til. Resultatet blev derfor, at jeg midt i Juni vendte Hovedstaden Ryggen

for midlertidig at tage Ophold i den nyopførte Lægebolig i Bjergsø (almindeligvis udtalt: Bergsø.)

En ganske hyggelig, køn Landsby forresten og en ret behagelig Befolkning, hvis fornemste Udyd var et temmelig uskadeligt Hang til at lyve og prale. Denne de Bjergsø Bønders Skavank var saa almindelig bekendt, at den var bleven til Ordsprog i hele Amtet, ja endog udenfor dettes Grænser. Naar man ret vilde betegne en Mand som Løgnhals, sagde man:

»Han lyver som om han var fra Bjergsø!«

Særlig var der en Gaardmand, hvis virkelige Navn var Ole Olsen, men som — uvisst af hvilken Grund — havde faaet Øgenavnet »Vilhelmine«, der særlig udmærkede sig i nævnte Henseende. Han havde været i Udlandet, d. v. s. engang ført en Drift Kvæg til Hamborg, og det, han havde oplevet paa den Rejse, grænsede til det utrolige. Ikke desto mindre lod de fleste som om de trôde paa hans Historier, blot for at have den Morskab

at høre ham fortælle; man nøjedes da med at le bag hans Ryg, men satte et alvorligt Ansigt op, naar han saa' paa ên.

Før min Kollega rejste, satte han mig kortelig ind i Forholdene. Der vilde sandsynligvis ikke blive meget at gøre paa denne Aarstid; Egnen var sund, og Bønderne holdt ikke af at hente Læge, saa længe de paa nogen Maade kunde undgaa det. Én Patient kunde jeg imidlertid gøre sikker Regning paa: det var »den gale Frue« paa Næsholm som han kaldte hende. Skønt hun i Virkeligheden ikke fejlede det mindste, trôde hun sig altid dødssyg, og enhver i mange Miles Omkreds boende Læge havde været hentet til hende. Da de imidlertid alle mere eller mindre aabenlyst havde ladet hende forstaa, at hendes Sygdom kun eksisterede i hendes egen Fantasi, havde hun saare fortørnet víst dem Vintervejen, ja hun havde endog anlagt Injurieproces mod Distriktslægen — en meget hidsig Mand — der i Vidners Overværelse

havde skældt hende Huden fuld for hendes »modbydelige Skaberi«.

Min Kollega havde haft ganske Ret i sin Bedømmelse af Forholdene. Foruden de Patienter, han i Forvejen havde haft under Behandling, kom der kun ganske faa ny til, og skønt jeg selvfølgelig fik uendelig mere at bestille end i Hovedstaden, havde jeg dog den største Del af Dagen til fri Raadighed, og om Natten var jeg endnu ikke bleven forstyrret.

En Dag, da jeg spaserede ned gennem Byen, traf jeg for første Gang »Vilhelmine«; han stod udenfor sin Port og røg af en stor Merskumspibe. Jeg kendte ham straks af Beskrivelsen: en temmelig høj, svær Mand med udstaaende Kindben, graat Napoleonsskæg og missende Øjne. Da jeg havde stor Lyst til at lære ham nærmere at kende, gav jeg mig i Snak med ham, hvorover han i synlig Grad følte sig smigret.

Efter at Samtalen i nogen Tid havde bevæget sig paa almene Omraader, spurgte han med ét:

»Har Doktoren kanské nogentid været i Hamborg?«

»Nej«, tilstod jeg aabenhjærtigt, »jeg har saamænd aldrig sat Foden uden for Danmark, naar undtages, at jeg engang har været til Frokost i Malmø.«

»Vilhelmine« strøg fornøjet sit Overskæg og trak i sin Fip.

»Da har jeg saamænd været der«, vedblev han, »og jeg kunde fortælle mangt og meget om den Rejse. Som nu den Gang jeg blev taget til Fange af Røvere . . .«

Han slap et Øjeblik Pibespidsen ud af Munden og spyttede. Jeg gottede mig inderlig til Historien.

»Jo, ser Doktoren vel, det var i Aarene før den sidste Krig. Jeg skulde derned med en Drift Kvæg, dels for egen Regning, dels som Kommissionær for adskillige Folk her fra Egnen. Naa, i Begyndelsen gik det jo meget godt, og jeg fik da mine Penge udbetalt. Men saa syntes jeg, at jeg skulde se mig lidt om i Byen, for man er jo da ikke

saadant et Øg, at maa ikke har Øjnene med sig paa fremmede Steder, især da i Udlandet Men hvad Satan, dèr er s'gu Vognen fra Næsholm; jeg kan kende Bæsterne paa Afstand, skønt jeg ellers har daarlige Øjne. Det er kanské efter Doktoren.«

Manden havde ganske rigtig Ret; det var virkelig Bud efter Doktoren til Fruen paa Næsholm. Jeg var ærgerlig over at skulle gaa glip af »Vilhelmines« Historie og lovede mig selv ikke at behandle den forrykte Frue altfor blidt. Imidlertid var der ikke andet at gøre end at stige ind i Vognen og rulle afsted.

Efter en god halv Times Kørsel naa'de vi Stedet. Det var en Mellemtid mellem en Proprietærgaard og et Herresæde. Da Vognen kørte op for Døren, blev jeg modtagen af en lille mager, graasprængt Mand af et temmelig intetsigende Udseende. Han navngav sig som Gaardens Ejer, Hr. Villadsen.

»Min Kone er syg og har været det i mange Aar«, sagde han i en forknyt Tone,

idet vi gik ind. »Lægerne kan ikke blive enige om, hvad hun fejler. Og hun er« — han saa' sig forsigtig om — »af et noget hæftigt Gemyt: Om De, Hr. Doktor, bare kunde fire lidt for hende eller saadan snakke hende en Smule efter Munden Herregud, Doktoren véd bedst selv, hvordan syge Folk kan være. Naar her har været en Læge, som min Kone ikke synes om, er hun saa vanskelig at omgaas i den paafølgende Tid: det er De nok saa god at tage lidt Hensyn til, og æ«

Han generte sig aabenbart for at sige mere.

Jeg lovede at se, hvad jeg kunde gøre.

I Dagligstuen kom en meget alvorlig og bleg ung Pige os i Møde. Hr. Villadsen forestillede hende som sin Datter og bad hende føre mig ind i Sygeværrelset.

Ligesom hun var ved at aabne Døren for mig, hviskede hun:

»Har Fa'r sagt Dem noget?«

»Ja — lidt.«

»Aa, husk saa at tage lidt Hensyn dertil
— for *vor* Skyld!«

Der var et sørgmodigt, bedende Udtryk i hendes Ansigt, som rørte mig; jeg forstod, at Mand og Datter led. Og i mit stille Sind fattede jeg i det samme Planen til en helt anden Sygebehandling end den, jeg først havde besluttet at anvende.

Jeg kom ind i et halv- for ikke at sige bælgmørkt Værelse. Det første, jeg sørgede for, var at faa Gardinerne til Side, og nu opdagede jeg i Sengen et stort, svært Kvindemenneske paa godt og vel et halvhundrede Aar, med Hængekinder, Flæskehage og glohed i Ansigtet af Hede. Det sidste var forøvrigt intet Under, da Termometret viste 22 ° R. i Skyggen, og hun laa indpakket i svære Sengeklæder lige til Hagen.

Hun betragtede mig med et paa én Gang surt-lidende og dog honningsødt Smil, hvori tydelig spejledes en spændt Forventning om, hvad jeg mon vilde sige og gøre. Foreløbig nøjedes jeg med at tage Plads ved

Sengen og rette de almindelige Spørgsmaal til hende.

Hendes Svar var ikke blot udtømmende, de var saa at sige udtømmelige. Da hun først havde begyndt at ramse alle sine Smærter og Fornemmelser op, var der ingen Ende paa hendes Veltalenhed; Munden gik paa hende, saa Sveden randt hende i stride Strømme ned over Ansigtet. Skulde man dømme efter de Symptomer, hun kom med, maatte hun paa én Gang have Sukkersyge, Hjernebetændelse, Difteritis, Kolera, Bughindebetændelse, Hjerteudvidelse, Brights Sygdom, Fnat, Delirium tremens og mange andre Sygdomme.

Jeg hørte rolig til og lod hende udtømme sig. Tilsidst kunde hun ikke mere, og nu kom Turen til mig at undersøge hende.

I over en stiv Klokke time masede jeg med hende, lyttede, bankede (ikke altfor blidt), følte Pulsen, tog Temperaturen, endevendte hende paa alle mulige Maader, kort sagt: gjorde hende Helvede saa hedt som mulig.

Men hun smilte blot, — hun ligefrem *nød* min Iver.

Efter endt Undersøgelse undlod jeg ikke en rum Tid at sidde grublende med Haanden for Panden. Jeg trængte virkelig til at hvile mig. Da der var forløbet en passende Tid, tog jeg endelig Ordet.

Jeg lagde ikke Skjul paa, at Tilfældet var alvorligt, og at den alleromhyggeligste Pleje var nødvendig. Heldigt vilde det være, om de kunde faa en Diakonisse fra København (jeg tænkte her nærmest paa Datteren, der saa' mig paafaldende bleg og forvaaget ud). Absolut Ro — ikke tale mere end højst nødvendigt — ligge saa stille som muligt. Foreløbig spansk Flue paa Ryggen og Surdej under Fødderne, og saa desuden en Mikstur, som jeg skulde skrive op.

Et mere straalende Ansigt end den fede Frues ved denne Lejlighed har jeg sjælden set. Nu havde hun endelig fundet sin Mand — den længe søgte Læge, der forstod hendes Sygdom. Og da jeg sagde, det vilde være

nødvendigt at hente mig hver Dag, gispede hun af Henrykkelse.

Hr. Villadsen ventede mig i Dagligstuen; han var meget spændt paa Udfaldet af mit Besøg. Da jeg kort satte ham ind i, hvad jeg havde foreskrevet, vilde han først ikke tro sine egne Øren, men da jeg gentagende paa-lagde ham hurtigst at skaffe en Diakonisse, slog han forbavset Hænderne sammen og ud-brød:

»Saa er hun da endelig engang bleven virkelig syg!«

Jeg fandt ingen Anledning til at modsige ham, men nøjedes med at sætte mig hen og skrive en Recept. Da det muligvis kunde interessere mine Kolleger at se, hvad jeg fandt paa at traktere den fede Frue med, afskriver jeg den her:

Rp.

Acid. picrin.
Centigram. 25.

Saccharini.

Ætherol. rosar.
 $\overline{22}$ Gram. 2.

Extr. gentianæ.

Gram. 5.

Spirit. concentr.

Gram. 400.

Aqvæ menth. piper.

Gram. 100.

m. d. s.

1 Barneskefuld hver 2den Time.

Jeg skal forøvrigt ikke gaa i Enkeltheder med Hensyn til de mange Sygebesøg, jeg i den efterfølgende Tid aflagde paa Næsholm. Jeg gjorde, hvad jeg kunde, men Fruen var mig stærkere, end jeg havde ventet. Hver Gang, jeg kom, var hun ét smilende Tandkød, og hun fandt sig med største Vellyst i alle de Pinsler, jeg udtænkte til hende. Miksturen, der paa Grund af den indeholdte Pikrinsyre var saa bitter, at enhver anden vilde have spyttet den syv Alen hen ad Gulvet, smagte hende ligefrem, hvortil Tanken om, hvor kostbar en Medicin det var (jeg havde med Vilje ordineret Rosenolje deri, for at Prisen kunde imponere hende), formodentlig bidrog ikke

lidet. Selv den spanske Flue havde ikke generet hende synderlig.

Imidlertid havde jeg dog i Begyndelsen den Tilfredsstillelse at se Manden og Datteren kendelig oplivede; de havde ikke i mange Aar haft saa fredelige Dage som dem, der fulgte efter mit første Besøg paa Gaarden. Fruen følte sig tilfreds og fandt ikke synderlig Lejlighed til at lade Galden gaa ud over andre end Diakonissen, hvem jeg med et Par Ord havde sat ind i Situationen, og som derfor bar sit Kors med mere Taalmod, end hun maaské ellers vilde have víst.

Men Herligheden varede ikke længe. En Dag, da jeg, intet anende, som sædvanlig kom kørende til Gaarden, var Diakonissen borte. Fruen havde i et Anfald af daarligt Humør revet de fleste Haar af Hovedet paa hende, hvad der ikke helt med Urette forekom den ellers saa taalmodige Dame *vel* stærkt. Hun havde derfor øjeblikkelig forlangt Vogn til Stationen, hvad hun ogsaa fik.

Nu var gode Raad dyre, og en Udvej

maatte og skulde jeg dog finde paa. Hele min Anseelse som Læge stod paa Spil. Man havde undret sig over, at jeg i det hele taget havde vovet at give mig af med Fruen paa Næsholm, og man var nysgærrig efter at erfare, om jeg virkelig var den Karl, jeg lod til at ville give mig ud for. »Vilhelmine« skulde, efter hvad der kom mig for Øre, have sagt:

»Kan han tumle hende, Villadsen paa Næsholm, saa kan han mere end det, og saa tror jeg ikke, han behøver stikke op for nogen — men — æ, jeg vil dog helst se det først.«

Jeg fandt Mand og Datter i en meget nedtrykt Sindsstemning, som de forgæves gjorde sig Umage for at skjule. Det var klart, at de hver især havde faaet en rundelig Omgang. Da jeg lidt efter blev ene med Frøkenen, saa' hun paa mig med et Par store, alvorlige Øjue og spurgte med fastere Stemme, end jeg havde tiltroet hende:

»Sig mig engang oprigtig, Hr. Doktor, er det Alvor, eller driver De Spøg med os? Er Mo'r virkelig syg, eller . . .?«

Hun slog forlegent Blikket ned og pillede ved Bordtæppet.

»Frøken«, svarede jeg en Smule usikkert, »Deres Spørgsmaal er vanskeligt for mig at besvare, men saa meget kan jeg forsikre Dem, at hvad jeg gør, det gør jeg i den bedste Hensigt og — ikke mindst for *Deres* Skyld. Vil De tro det og for øvrigt have Tillid til mig? Mere kan jeg ikke sige.«

Hun nikkede uden at se op.

Fruen selv traf jeg i en Tilstand, der tydelig vidnede om stærk Ophidselse; imidlertid beroligede Synet af mig hende tildels. Paa mit Spørgsmaal om, hvordan hun befandt sig, erklærede hun, at hun følte sig Døden nær.

Jeg sad en Tid meget alvorlig, tilsyneladende hensunken i dyb Eftertanke. Naa, i Virkeligheden spekulerede jeg ogsaa, men ganske visst paa noget helt andet, end den gode Frue formodede. Det var aabenbart, at Kællingen trængte til Klø; jeg var blot ikke rigtig enig med mig selv om, under hvilken Form jeg kunde komme til at tampe hende.

Endelig fik jeg en lys Idé.

»Frue«, sagde jeg, idet jeg rejste mig og knappede Frakken, »jeg øjner nu kun ét Middel til at frelse Dem. De maa underkaste Dem den romerske Massage. Kuren er ganske visst ikke behagelig hverken for Dem eller mig, men her maa alle andre Hensyn vige. I Morgen skal jeg medbringe det nødvendige.«

Dermed tog jeg Afsked for den Dag.

Paa min Aftentur traf jeg til min Glæde igen »Vilhelmine« udenfor sin Port; nu skulde jeg da endelig faa Lejlighed til at høre hans Røverhistorie.

Der var heller ikke Tale om, at jeg behøvede at nøde ham længe.

»Ja, det var nu i Aarene før den sidste Krig«, begyndte han. »Jeg skulde til Hamborg med noget Kvæg, dels for egen Regning, dels for nogle andre Folk her omkring. I Begyndelsen gik det ogsaa meget godt; jeg fik mine Penge udbetalt, og der var ellers ingen Ting i Vejen. Men saa tyktes det mig dog, jeg burde se mig lidt om i Byen, for man

maatte jo være et Øg, om man ikke havde Øjnene med sig paa fremmede Steder, især da i Udlandet. Naa, en Aftenstund driver jeg da om, eftersom det kan træffe sig, og jeg kommer ind i nogle farlig snævre og mørke Gader, hvor jeg aldrig havde været før. Lige med ét synes jeg, der er nogen, der bliver ved at gaa bag efter mig; naar jeg gik stærkt til, gik den anden ogsaa stærkt til, og stod jeg stille, stod han ogsaa stille. Dette her syntes jeg begribeligvis ikke videre godt om. Men hvad Satan, dèr har vi s'gu Vognen fra Næsholm; jeg kan kende Bæsterne paa Afstand, skønt jeg ellers har daarlige Øjne. Det er kanské efter Doktoren«.

Vognen blev holdende, hvor vi stod; det var meget rigtigt mig, den skulde hente. Kusken fortalte, at Fruen nu paa det sidste var bleven helt spiltosset, saa de ikke kunde nære sig med hende.

»Vilhelmine« grinte smørret:

»Mon ikke Doktoren dèr har taget sig et lovlig svært Arbejde paa?« spurgte han lunt.

»Vi faar jo vente og se«, svarede jeg kort og steg op.

Først lod jeg mig køre hjem til Lægeboligen for at hente »Instrumenterne«, og saa gik det i flyvende Fart til Næsholm.

Dér var alt lutter Forvirring. Villadsen gik aldeles opgivet omkring fra den ene Stue til den anden; hans ene Kind var mistænkelig rødere end den anden, og han glippede underligt med det tilsvarende Øje. Frøkenen var forgrædt, og Haaret sad paa hende som om hun ikke i lange Tider var bleven redt.

Før jeg gik ind i Sygeværelset, forbød jeg paa det bestemteste, at nogensomhelst maatte komme derind, før jeg kaldte — lige meget hvad man saa hørte.

»Naa, Frue«, udbrød jeg i en opmuntrende Tone, idet jeg omhyggelig lukkede Døren efter mig og ubemærket drejede Nøglen om, »tab nu bare ikke Modet. De skal se, den romerske Massage hjælper nok. Den anvendes nu paa de største Hospitaler i Udlandet og med forbavsende Virkning. Blot Taalmodighed. Se

nu her. Vil De tage alt Tøjet af, — saadan, — og vend Dem saa om, saa De kommer til at ligge paa Maven. — Stræk Armene frem — det er rigtigt. Vent nu bare, til jeg faar bundet Deres Haandled fast til Sengestolperne med disse Læderremme. — Saa!»

Jeg tog nu et Par meget svære Hjorteskindhandsker paa og begyndte »Massagen«.

I Begyndelsen ømmede hun sig kun ganske svagt, men efter nogle Minutters Forløb begyndte hun at skraale.

»Aa, av — aa, ikke saa haardt, kære Doktor!»

»Jo nætop Frue, det *skal* være saa haardt, jeg formaar!»

»Aa Gud — aa — aa!»

Jeg arbejdede, saa Sveden begyndte at pible frem paa min Pande.

»Nej, nu vil jeg ikke mere — hører De, Doktor, Menneske — hold dog op, hold dog op!»

»Ikke i den første halve Time, Frue. Husk, det gælder Deres Liv. De maa holde Kuren ud.«

Jeg tør sige til min Rô, at jeg ikke sparede mig ved denne Lejlighed. Min Patient opgav sin bedende Tone og begyndte at skælde ud. Fortvivlet rev hun i Læderremmene, men de var hende for stærke; der var ikke Tale om at slippe løs. Hun overdængede mig med Forhaanelser og Forbandelser; et vildt Dyr kunde ikke have raset værre. Spruttende og hvæsende som en Kat rev hun med Neglene i Lagenet, forsaavidt Remmene tillod hende det; hendes Ansigt kunde jeg heldigvis ikke se — det maa have været frygteligt.

Men ikke desto mindre — da der var gaaet tre Kvarter, blev hun »mør« (hvad der var yderst heldigt, da jeg næsten ikke kunde mere), og gav sig til at græde paa den mest hjerteskrærende Maade.

»Aa, kære Doktor, slip mig nu! — hører De! — for Guds Skyld, slip mig! — jeg skal aldrig gøre det mere — aldrig gøre det mere! — hører De! — det lover jeg Dem ved Gud og alle hans Engle! — aa, aa!«

Jeg spurgte ikke om, hvad det var, hun

vilde love aldrig mere at gøre, og fortsatte »Massagen« endnu et Par Minutter. Saa endelig stoppede jeg op.

»Se saa, Frue«, sagde jeg, idet jeg befriede hende for Læderremmene, »læg Dem nu blot rolig til Hvile. Det var jo ganske visst kun første Gang, men jeg tvivler ikke om, at De allerede vil spore gavnlige Virkninger af Kuren. Der er endogsaa dem, der kommer sig straks efter første Behandling, men det er rigtignok sjældent. Jeg nægter ikke, at jeg frygter, vi endnu adskillige Gange maa gentage den. Som jeg forud sagde Dem: Kuren er ikke behagelig, men hvad skal man sige, naar den bare hjælper? Føler De Dem helt rask i Morgen, kan De maaské slippe, men det siger jeg Dem, at ved det første Tegn paa Sygdom maa vi atter gribe til Massagen. Nu skal jeg give Dem en lille Morfinindsprøjtning, saa sover De nok godt i Nat.«

Hun laa og stirrede paa mig med stive Øjne; viljeløst rakte hun mig Armen for at faa Indsprøjtningen, viljeløst lod hun mig pusle

Sengklæderne om hende. Ikke et Ord kom over hendes Læber.

»I Nat skal der ikke vaages over Dem«, sagde jeg tilsidst; »De vil sove saa godt, at det ikke er nødvendigt. Skulde De ikke desto mindre mod Forventning blive tvungen til at kalde paa Deres Mand eller Datter, maa jeg uopholdelig hentes, for saa trænger De til Massage.«

Hr. Villadsen og Frøkenen begreb ikke, hvad der var foregaaet i Sygeværelset, men efter hvad de havde hørt, maatte de antage, at det var noget overordentligt. Jeg indlod mig dog ikke paa nogen Forklaring, men tog straks bort.

Da jeg kom igen næste Dag, traf jeg til min Overraskelse Fruen fuldt paaklædt i Dagligstuen.

Hun kom mig i Møde med den hjærteligste Mine.

»Hvordan skal jeg dog takke Dem, Hr. Doktor«, udbrød hun glædestraalende; »jeg føler mig saa rask som ikke i mange Aar; ja

jeg tror, jeg tør sige, at De fuldstændig har helbredet mig. Denne romerske Massage var en mageløs Kur, hvor ubehagelig den end føltes i Øjeblikket.«

Jeg tillod mig at se lidt vantro ud.

»Gud nej«, udbrød hun livlig, »De maa tro mig paa mit Ord; jeg *er* virkelig ganske rask og behøver ikke mere Massage. Aa, hvor jeg er Dem taknemlig!«

Villadsen stod og virrede uforstaaende med Hovedet; han vidste næppe, om han turde tro paa det Mirakel, der var foregaaet med hans Kone. Men Datteren saa' paa mig med et Par store, meget talende Øjne. Forstod *hun* noget?

Altid skal der rakkes ned paa Sviger-mødre, altid gaar de for at være rene Uhyrer. Herimod vil jeg tillade mig at nedlægge en blid Protest. Jeg for min Del har allenfals

ingen Grund til Klage, og det trods den uomstridelige Kendsgæring, at *min* Svigermoder af Naturen ingenlunde hører til de mest sagtmodige. Hendes Navn er nemlig Fru Villadsen.

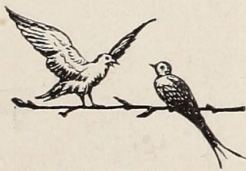
Jeg er nu bosat i Bjergsø som praktiserende Læge; min Kollega, hvis Praksis jeg overtog for et Par Sommermaaneder, fandt saa stort Behag i Udlandet, at han besluttede at nedsætte sig i Paris, hvor han, i Parentes bemærket, har gjort en glimrende Karrière, og som Følge af hans Fraflytten overtog jeg Lægebolig og det hele for egen Regning.

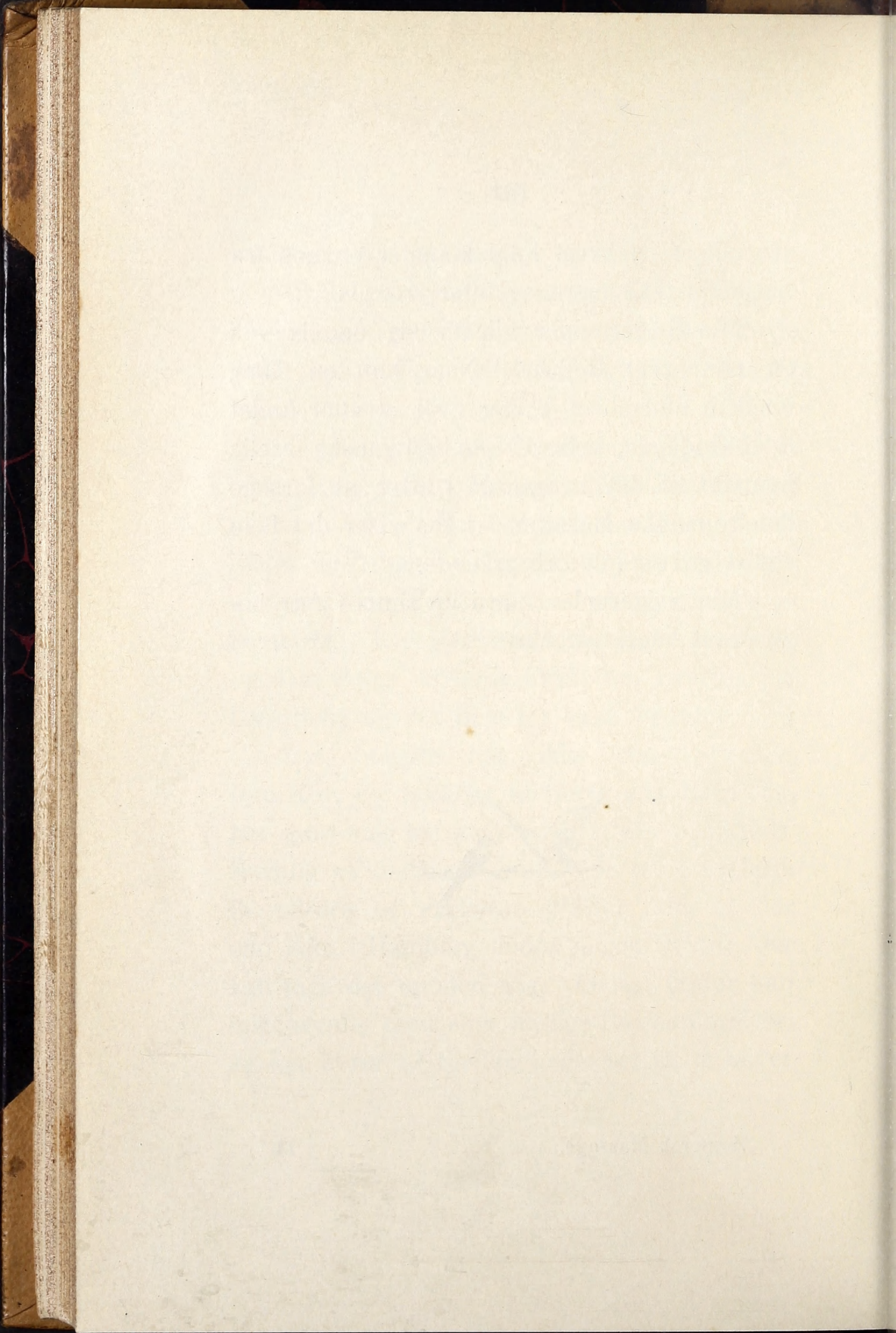
Det mangler mig ikke paa Patienter. Den Kur, jeg lykkelig fuldførte paa Næsholm, har gjort mig berømt i mange Miles Omkreds. Navnlig »Vilhelmine« hører til mine ivrigste Beundrere og erklærer overfor alle, at der end ikke i Hamborg findes nogen Doktor, der kan tage det op med mig. Iøvrigt fryder han mig jævnligen med sine herlige Rejseoplevelser, og det hører til Sjældenhederne, at vi bliver

afbrudte — i hvert Fald kommer Vognen fra Næsholm ikke mere og forstyrrer os.

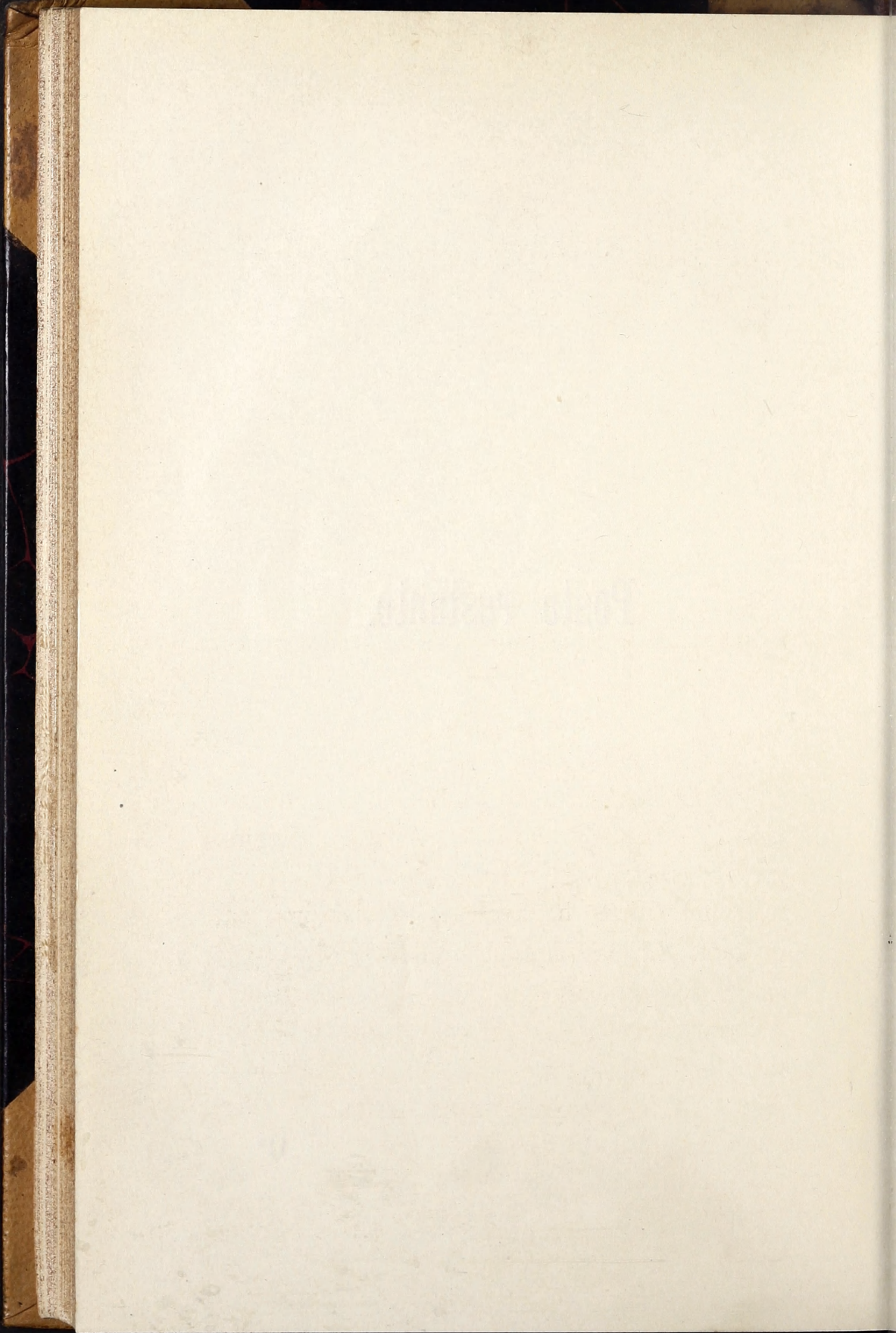
Min Svigermoder glæder sig nemlig ved en udmærket Helbred. Naar hun en Gang imellem uformodet klager over et eller andet Ildebefindende, behøver jeg blot ganske løselig hentyde til det betimelige i atter at forsøge den romerske Massage, — saa viser det hele sig at være rent forbigaaende.

Min Svigerfader har i de senere Aar begyndt at lægge sig Mave til.

Poste restante.

En Bæk i Frederiksberg Have. Sommermiddag med
Solskin.

H u n

(tager et Brev op af Lommen; læser:)

»I Frederiksberg Have, Bænken ved Broen
lige for Øen, naar man følger Vejen tilhøjre
fra Indgangen.« Her maa det være. Gud,
hvor mit Hjærte banker; jeg er viss paa, jeg
er ganske bleg! (tager et Lommespejl frem.) Og
saa forpjusket jeg ser ud! (retter paa Haaret).
Aa, bare jeg slet ikke var gaaet; det er frygte-
lig uforsigtigt af mig. Sæt nogen saa' mig!
Men Gudskelov, der er langt herfra til Peder

Skramsgade, og jeg haaber, at det ikke nætop i Dag falder nogen af mine Medlogerende dør hjemme fra Pensionatet ind at sole sig i Frederiksberg Have. Den eneste skulde da være Student Hansen; han følger mig alle Vegne, hvor jeg staar og gaar, skønt han meget godt véd, at jeg ikke bryder mig en Døjt om ham. Det begynder snart at blive generende Og saa er det Menneske hemmelig forlovet; Stuepigen har set Breve ligge paa hans Bord, og de skal saamænd have været tydelige nok! (ser paa Uhret.) Tænk! Klokken mangler endnu fem Minutter. Det er rædsomt kedeligt, at jeg er kommen saa tidlig! Naa, der kommer nogen henne — det maa være ham. Aa, jeg er saa bange . . . jeg trôr, jeg løber min Vej. Han kender mig jo ikke, véd ikke, hvordan jeg ser ud. Jeg kan lade som om det slet ikke er mig — som om jeg rent tilfældig har taget Plads her! Nej, han gik den anden Vej; det var ikke ham. Det ligner ikke noget at lade mig sidde her og vente. Det manglede bare, han

slet ikke skulde komme! (tager nogle Papirer frem.) Her er hans Breve — hele syvogtredive! Og her er Avertissementet:

»En ung, dannet Herre ønsker at korrespondere med en ung, livlig Dame. Brev bedes sendt poste restante under Mærke A. H. København, K.«

Det var dèt, som ledede til det hele. Værtinden dør hjemme viste mig det og foreslog mig for Spøg at svare paa det. Jeg fik saadan en uimodstaaelig Lyst til at prøve det . . . bare for Løjer. Og nu vil han absolut se mig og tale med mig. . . . Han skriver saa kønt! . . . Nej, jeg tror, jeg løber min Vej alligevel! . . . Saa, der er nogen . . . Store Gud, det er Student Hansen! Tænkte jeg det ikke nok! Hvordan skal jeg dog blive af med ham? Faar han først Øje paa mig, bliver han hængende ved mig som en Burre!

(trykker sig ind i en Krog).

H a n

Nej se, Goddag, Frøken! — Er De ogsaa kommen i Frederiksberg Have i Dag?

H u n
(forvirret.)

Ja jeg er kommen lidt ud at
spasere i det dejlige Vejr.

H a n

Og dette er saadan en dejlig Bænk!
Tillader De, jeg tager Plads? (sætter sig.) Frøken,
. . . . hm! jeg trôde for Resten, De var
paa Kursus paa denne Tid?

H u n
(som før.)

Nej, . . . vi har — fri i Dag!

H a n

Ja saa, . . . De har fri? (ser paa Uhret.)
Men . . . har De godt af at sidde . . . saadan
stille paa en Bænk? . . . De har nylig været
forkølet, synes jeg?

H u n

Forkølet? Jeg? Ikke det, jeg véd. Og
for Resten er her da ogsaa varmt nok.

H a n

Ja, De har Ret, det er . . . frygtelig varmt.
Der ovre — paa den anden Side af Øen er

der en Bænk med saadan dejlig Skygge, —
dèr skulde De sætte Dem hen!

H u n

Aa, jeg sidder saa godt her. Jeg trôde
ellers, De var hos Deres Manuduktør paa
denne Tid?

H a n

Ja . . . det vil sige . . . jeg plejer. Men i
Dag er han syg. (ser paa Uhret.)

H u n

Det er da ikke muligt? Jeg mødte ham
i Formiddags — jeg kender ham fra den Gang,
jeg lukkede op for ham, da han kom for at
tale med Dem — og han saa' virkelig ikke ud
til at fejle noget.

H a n

(adspredt.)

De mener? — Aa nej, jeg tror ogsaa,
De har Ret. Han er ikke syg, men saa er
der noget andet. Jo, nu husker jeg det: han
er bortrejst! . . . Men, hvad jeg vilde sige,
har De været henne ved Kilden? Der svøm-
mer saadan nogle yndige Svaner i Kanalen!

H u n

Jeg *har* set dem. Men hvordan er det, De har jo en gammel Onkel paa Frederiksberg, ikke sandt? Skal De ikke hen at besøge ham? Det vilde visst glæde ham.

H a n

Jeg havde selv tænkt paa det, men — — han er aldrig hjemme paa denne Tid af Dagen.

H u n

Ikke det? — — — Hør, har De set det ny Springvand henne ved Fasangaarden?

H a n

Nej. Er dèr kommet et Springvand?

H u n

Aa, et mageløst dejligt Springvand. Det skulde De gaa hen at se!

H a n

Ja . . . det vil sige . . . Men hør, saa skulde De gaa hen paa den Bænk, jeg talte om! . . . Aa, der er saadan en mageløs dejlig Skygge! De undskylder, jeg gaar den anden Vej; jeg . . . hm . . . venter en Ven!

H u n

(glad.)

Gudbevares, Hr. Hansen, bryd Dem endelig ikke om mig! Lad os bare gaa hver sin Vej.

H a n

Farvel, Frøken!

H u n

Farvel, Hr. Hansen!

H a n

Husk saa, det er *helt* ovre paa den anden Side af Øen! (ud tilhøjre.)

H u n

(raaber efter ham.)

Og husk, Springvandet er *helt* ovre paa den anden Side af Fasangaarden — omtrent ude ved Valby! (ene.) Han har ogsaa Stævnemøde; det tør jeg dø paa! Men Gudske-
lov, jeg blev af med ham! (ud til venstre.)

(Pladsen staar nogen Tid tom, hvorefter de begge kommer frem igen, hver fra sin Side.)

H a n

Ah, Frøken, er De dèr igen?

H u n

Ja, der var noget køligt paa den Bænk;
jeg synes bedre om denne her.

H a n

Har De virkelig allerede været helt der
henne?

H u n

Ja, naturligvis. Men har *De* set Spring-
vandet?

H a n

Ja, det var storartet!

H u n

Nej tænk! Jeg synes, det er grimt.

H a n

Aa ja, naar man ser rigtig paa det, er
der heller ingen Stads ved det. Jeg vilde
egentlig ogsaa have sagt, at det var storartet
— grimt!

H u n

Hør, Hr. Hansen, skal vi være oprigtige
og tilstaa, at De ikke har set det? — om
ikke af anden Grund, saa fordi der slet intet
Springvand er!

H a n

Naar De vil indrømme, at De slet ikke har været henne ved Bænken? — Lad gaa! (ser paa Uhret.) Død og Pine, nu er den et Kvarter over tolv!

H u n

Det er da ikke muligt? Saa maa De virkelig gaa!

H a n

(forbavset.)

Maa jeg gaa??

H u n

Ja. Jeg vil være oprigtig overfor Dem. De sagde før, at De ventede nogen . . . Det gør jeg ogsaa: — en Veninde!

H a n

Derfor behøver jeg da ikke gaa.

H u n

Jo nætop! For ser De . . . det er saa generende.

H a n

Generende?

H u n

Ja. Kan De ikke forstaa? . . . naar hun ser mig her — sammen med Dem . . . hun kunde jo gjerne tro . . . !

H a n

Frøken, jeg vil ogsaa være oprigtig overfor Dem; som jeg sagde Dem før: jeg venter . . . en Ven. Her ved denne Bænk. Og dersom han nu saa' os to sammen, kunde han ogsaa gjerne tro . . . noget. De maa ikke tage mig det ilde op, men — kunde De ikke gaa Deres — »Veninde« en Smule i Møde?

H u n

Saa maa De da hellere gaa Deres »Ven« i Møde!

H a n

Nej, det kan jeg ikke — af visse Grunde; for . . . ser De, min Ven og jeg har ikke truffet hinanden i Aar og Dag, saa jeg er ikke ganske viss paa, jeg kan kende ham igen. Derfor maa det endelig være Dem, der gaar.

H u n

Nej, hvor mærkeligt! Jeg har nætop heller ikke set min Veninde saa længe — ikke siden vi var Børn, og derfor — tror jeg ikke, jeg kunde kende hende igen!

H a n

Det er fatalt. (ser paa Uhret, — skadefro:)
Hm. Nu er Klokken ti Minutter i halv ét.

H u n

Nej, er den? Skynd Dem saa!

H a n

Jeg? — Nej De!

H u n

Jeg kan ikke gaa.

H a n

Jeg heller ikke! De kan træffe Deres Veninde en anden Gang.

H u n

Og hvorfor kan De ikke lige saa godt mødes med Deres Ven en anden Dag? De vil da ikke jage mig bort?

H a n

Hvad tænker De paa! Men . . . der gives Tilfælde! . . . dette gaar ikke an. Frøken, jeg vil være aabenhjærtig overfor Dem; De maa sætte Dem ind min Situation: Sæt nu, min Ven var — en Veninde?

H u n

Og sæt, min Veninde var en Ven?

H a n

(ler.)

Av for Pokker!

H u n

Som Herre maa De dog virkelig vise saa megen Diskretion

H a n

Skylder jeg ikke ogsaa min — Veninde Diskretion?

H u n

Gaa De hende i Møde!

H a n

Naar jeg ikke kender hende? Nej, gaa De *ham* i Møde!

H u n

Som jeg ikke kender?

H a n
(smilende.)

De kender ham ikke?

H u n

Nej!

H a n

Har aldrig set ham, aldrig tålt med ham?

H u n
(utaalmodig.)

Nej!

H a n

Hvordan har De da gjort hans Bekendtskab?

H u n
(arrig.)

Det behøver jeg vel ikke fortælle Dem?

H a n

Jeg er slet ikke nysgærrig; tro endelig ikke det! Naar jeg spørger Dem, gør jeg blot en Dyd af Nødvendighed.

H u n

Sig hellere: Udyd!

H a n

Som De vil! Men der er kun én Mulighed: De har lært ham at kende gennem Avisen!

H u n

(glubsk.)

Naa, om saa var!

H a n

Gudbevares, Frøken, De maa endelig ikke misforstaa mig! Hvad mener De, skal vi ikke sætte os?

H u n

Gaa allerførst!

H a n

Saa kan jeg jo ikke sætte mig.

H u n

Ja men jeg har ikke Tid!

H a n

Jo visst. (ser paa Uhret.) Nu er Klokken godt halv ét . . . De kan være sikker paa, han kommer ikke — hvis han ikke allerede er kommen!

H u n

De er utaaalelig!

H a n

Ganske som De vil! Men tag nu Plads,
saa skal jeg fortælle Dem noget.

H u n

Ja ja da!

(de sætter sig.)

(Pavse.)

H a n

Frøken! (vil tage hendes Haand.)

H u n

Lad mig være!

H a n

Jeg har altid syntes godt om Dem.

H u n

Det er mere, end jeg kan sige om Dem.

H a n

Det mener De ikke.

H u n

Jo, jeg gør!

H a n

Nej, De gør ikke! I Begyndelsen i det

mindste syntes De ret godt om mig. Jeg fik Lov til at spasere med Dem, følge Dem i Teatret, gaa i Tivoli med Dem osv. Hjemme i Pensionatet sad vi ofte timevis alene i Spisestuen.

H u n

De var ækel, var De. De gjorde Kur til mig, skønt De var hemmelig forlovet!

H a n

Var *jeg*??

H u n

Ja De var — og er det sagtens endnu.

H a n

Hvem har sagt det?

H u n

Stuepigen. Hun har set Breve paa Deres Bord.

H a n

Det skal jeg huske hende!

H u n

Men ikke mine Ord igen, hører De!

H a n

Hvor kan De tro! Men som sagt: *inden*
De trôde, jeg var forlovet, syntes De ret godt
om mig, ikke sandt?

H u n

Maaské.

H a n

Og hvis jeg nu slet ikke var forlovet og
aldrig havde været det?

H u n

(knejsende.)

Saa var *jeg* det maaské!

H a n

Visst ikke; De kender ham jo slet ikke,
siger De selv. Altsaa, hvis jeg nu . . . (for-
søger at tage hendes Haand.)

H u n

Slip mig!

H a n

Hvis jeg nu bad Dem . . . kære Agnes!

H u n

De er jo forlovet.

H a n

Ikke mere end De!

H u n

Nu lyver De! Sagde De ikke nylig, at Deres Ven var en Veninde?

H a n

Ja men Herregud, jeg kender hende jo ikke . . . ikke mere, end De kender ham — De véd nok! Det er bare gennem Avisen!

H u n

(opmærksom.)

De ogsaa??

H a n

Ja. Det var et kaadt Indfald — bare Spøg. Jeg vilde se, om nogen i det hele taget vilde svare paa mit Avertissement. Og saa fik jeg et Brev, — poste restante, — et allerkæreste Brev, skrevet med den fineste, lækreste lille Damehaand! Jeg kunde ikke lade være med at svare; paa min Ære, om jeg kunde! Og jeg fik Svar igen. Saadan gik det til. Og paa den Tid begyndte De at blive saa

underlig kold imod mig; det var det Asen af en Pige, der sladrede. Véd De, hvad hun fortalte *mig*? — at hun havde set Breve paa *Deres* Bord, som noksagt!

H u n

Nej, det er skændigt!

H a n

Ja visst er det skændigt, men vær bare rolig! Som jeg siger Dem: det blev til en virkelig Korrespondance mellem mig og min Ubekendte — hele syvogtredive Breve (hun gør en Bevægelse). Og hvilke Breve! . . . jeg kan ikke beskrive Dem det! Tilsidst kunde jeg ikke holde det ud — jeg maatte se hende, tale med hende. Efter nogen Modstræben indvilgede hun endelig i at møde mig i Dag. Klokken tolv i Frederiksberg Have paa denne Bænk . . . og — her er jeg, Agnes!

H u n

(overvældet.)

Aa, det var Dem! Hvor kunde jeg dog tænke det! (opfarende.) Men det var afskyeligt

af Dem at holde mig saadan for Nar! — gøre Kur til mig og samtidig korrespondere med — den anden.

H a n

Men, søde Agnes — »den anden« var jo Dem selv!

H u n

Ja men det vidste De jo ikke. Gaa, jeg vil slet ikke have noget at gøre med Dem.

H a n

Hvor kan De nænne det. — Herregud, De har jo selv gjort akkurat det samme. Og hvis jeg nu kunde bevise, at jeg hele Tiden har vidst, at det var Dem, jeg korresponderede med?

H u n

Hvad siger De?

H a n

Spørg Værtinden der hjemme om, hvem det var, der viste hende Avertissementet og fik hende til at lokke Dem til at svare paa det!

H u n

Er det muligt! De har altsaa spillet Komædie med mig hele Tiden, De — Afskum!

H a n

Synes De saa vel, der er nogen Mening i, at jeg skal gaa? Aa, Agnes — giv mig et Kys!

H u n

Nej!

H a n

Saa tager jeg det selv (kysser hende.) Og et til! (kysser hende igen.) Er du saa vred mere?

H u n

Det hjælper jo ikke noget.

H a n

Og du synes nu lige saa godt om mig som den Gang, vi gik i Teatret sammen?

H u n

(skælmsk.)

Maaské endogsaa mere!

H a n

Aa Agnes, du er dog den prægtigste Pige
paa Jorden! (kysser hende igen.)

H u n

Hvad du er, skal jeg fortælle dig engang
ved Lejlighed.

INDHOLD.

	Side
Enkefruens Kat	5
Onkels Triumf	67
Svineheld	109
Romersk Massage	133
Poste restante	163

Oversættelsesretten til Tysk er erhvervet af Hr.
Ernst Brausewetter i Berlin.

